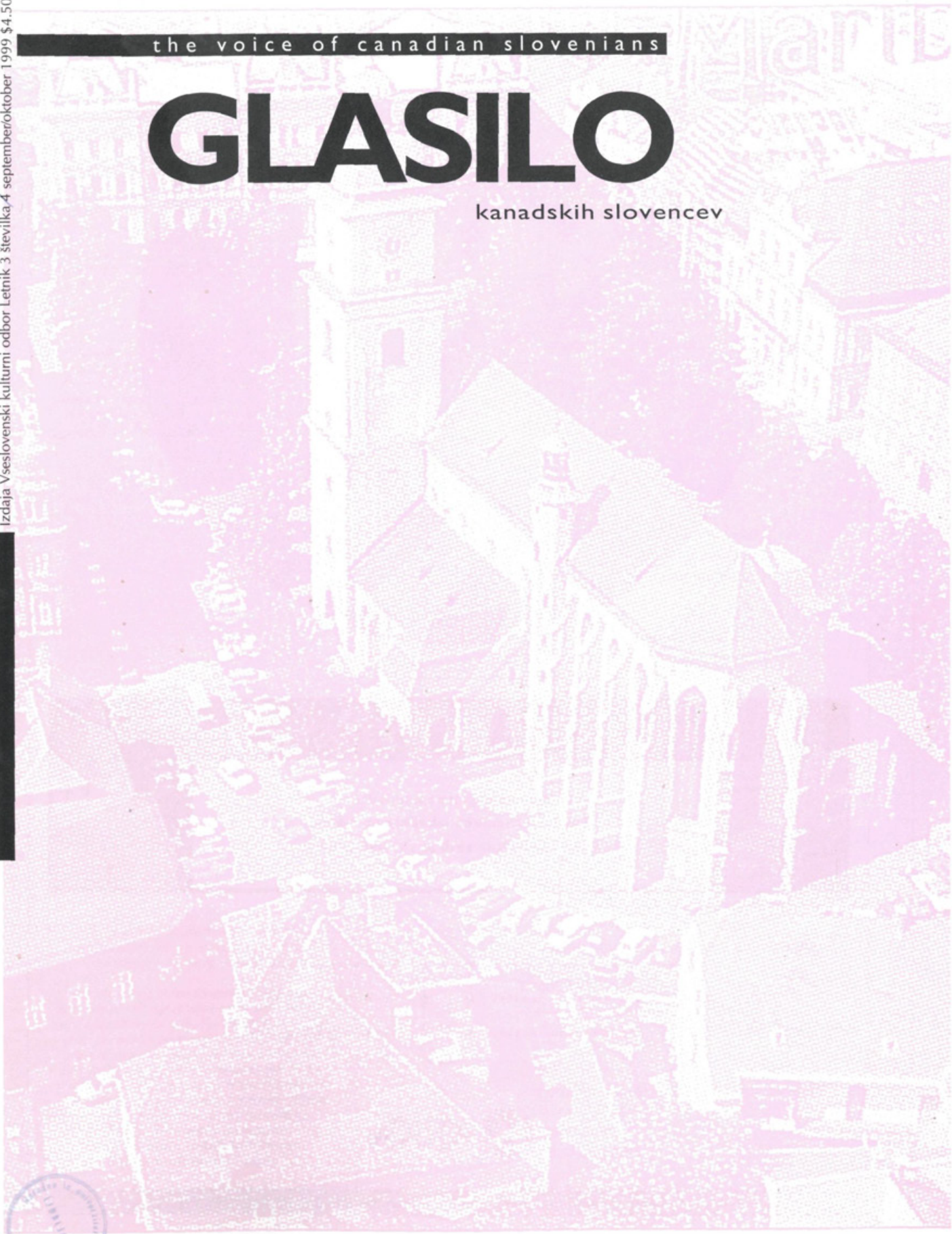

Izdaja Vseslovenski kulturni odbor Letnik 3 številka 4 september/oktober 1999 \$4.50

the voice of canadian slovenians

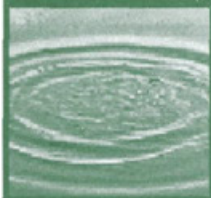
GLASILO

kanadskih slovencev

ŽIVLJENJE. ZDRAVO ŽIVLJENJE.

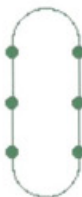
**Soustvarjamo ga tudi mi.
S svojim znanjem, izkušnjami, izdelki.
Naša poglavitna skrb je namreč zdravje.**

ZDRAVILA ZA HUMANO UPORABO

DIETETIČNI IN ZELIŠČNI IZDELKI

VETERINARSKI IZDELKI

BIOSINTETIČNI IZDELKI

KOZMETIČNI IZDELKI

ZDRAVILIŠKE STORITVE

Izdaja

Publisher

Vseslovenski kulturni odbor • All-Slovenian
Cultural Committee**Ureja uredniški odbor**Ivan Dolenc, Majda Gunžer,
Ivan Plut, Franc Slobodnik**Sodelavci**Cvetka Kocjančič, Metka Zupančič, Irma Ožbalt,
Frank Novak, Anton Kačinič, Ifigenija Simonović,
Franc Šehovič, Pavle Larič, Jožica Vegelj**Svet revije**

Editorial Advisors

Florijan Markun (za VKO), Frank Habjan in Stane
Kranjc (za KSK), France Brence (za Gospodarsko
zbornico), Anton Kacinič (za radio Glas kanadskih
Slovencev), Ivan Plazar, Valentin Batič, Anton Ovtar
in Franc Slobodnik (za slovenske župnije), Frank
Novak, Jože Slobodnik**Avtorica grafične podobe**

Original Graphic Concept

Nives Čorak

Postavitev www strani

www pages

Ivan Kobe, Frank Pinter

Naročila in oglasi

Subscription and Advertising

Ivan Plut

Naročila, spremembe naslovov, prispevke, oglase
in pripombe pošljite na naslov
Subscriptions, change of address, advertising and
comments forward to**GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV**

770 Browns Line, "Kastelic Building"

Toronto, ON, M8W 3W2, Canada

Tel: (519) 884-9413 Fax: (519) 884-4464

E-mail naslov: dolenc@interlynx.net

Prosimo, da ob naročilu oglasa priložite vso
potrebno dokumentacijo (logotip, fotografije,
tekste), na naročilnici pa označite velikost in
število oglasov. Uredništvo si prizadeva, a ne
sprejema odgovornosti za točnost podatkov.
Besedila ne odražajo vedno stališča uredništva.
Vse pravice pridržane. Ponatis celote ali
posameznih delov je mogoč le s pisnim
dovoljenjem. Prispevki so zaželeni.*For advertising please forward all necessary
documentation (logo, photos, texts) and mark the
size and number of ads. The editors have made
every reasonable effort to provide accurate and
authoritative information, but they assume no
liability for the accuracy or completeness of the
text. Articles do not necessarily reflect the opinion
of the Editors. All rights reserved. Reproduction in
whole or in part allowed only by written
permission. Submissions are welcome.*Tiskano v Kanadi v nakladi 3000 izvodov
3000 copies Printed in CanadaNa naslovnici • Cover
Slomškov trg v Mariboru**iz vsebine**

4	Uvodna beseda • Introduction	480210
	Iz Slovenije • News From Slovenia	
5	Sij blaženosti kneza s Ponikve	
6	Mnenja znanih Slovencev o slavju v Mariboru	
14	Vabilo predsednika Slovenske izseljenske matice	
29	O slovenskem vizionarju vesoljskih poletov	
	Novice iz kanadske slovenske skupnosti • News from Canadian Slovenian Community	
7	Slovenian Cultural and Social Club Triglav	
8	Praznovanje 40-letnice društva Triglav v Londonu	
9	Vloga društva Triglav	
12	Praznovanje v Hamiltonu	
13	Apimondia v Vancouvru	
	Pevski zbor Srečko Kosovel	
25	Ontarijski Slovenci v knjigi iz Ljubljane	
30	Pisma bralcev	
	Obrazi • Faces	
11	Ciril Soršak - sinonim za slovensko folkloro	
	Kanada - Slovenija	
15	Dva slovenska filma	
21	Uspešna turneja ansambla Nagelj	
27	Kanada in Slovenija se zblížujeta	
27	Turneja folklorne skupine Nagelj	
	Duhovna misel	
14	"Priatelj, pomakni se višje"	
	Literature	
16-19	Birches (Short Story)	
	Memoir	
22	Spominjam se...	
	Reportaže	
26	Betnava je bila kot Galileja	
20-21	Vizija o misijonarju današnjega časa	
	Komentar	
6	Kanadski tisk o obisku papeža v Sloveniji	
23	Za ohranitev samosvoje kulture	
25	Imamo novega generalnega guvernerja	
	Umetnost	
24	Razstava Ingrid Luzar v Torontu	
24	"Zrasla sem ob slovenskem kulturnem izročilu"	
	Šport	
27	Poročilo o vseslovenskem turnirju v golfu	
	In memoriam	
28	Albin Zamernik	
	Križanka - Kulinarika - Zanimivosti	

uvodna beseda

V tej številki "Glasila" vidno poudarjamo vseslovenski praznik, ki se je svečano odvijal na Betnavski poljani v Mariboru, kjer je papež Janez Pavel II. proglasil našega vrlega narodnega buditelja in prosvetitelja Antona Martina Slomška za slovenskega svetnika. To je bil velik dogodek za Slovenijo in za vse Slovence.

Slomškova zlata navodila za utrjevanje naše narodne zvestobe in ljubezni do našega materinega jezika so še vedno živa tudi med našimi rojaki in njihovimi nasledniki v Kanadi. O tem zgovorno pričajo objavljena poročila o 40. obletnici društva "Triglav" iz ontarijskega Londona in jubilejni zapis o Cirilu Soršku ter njegovi folklorni skupini "Nagelj" iz Toronta. V prvem primeru je nadvse dopadljivo, da so pri društvu prevzeli vodstvo tukaj rojene generacije kanadskih Slovencev in da s predsednico Majdo Razpotnik na čelu prično nadaljujejo pred desetletji zasnovano slovensko kulturno delo. V drugem primeru pa so naše hvale vredne Sorškove osebne zasluge za narodno osveščanje tukajšnje slovenske mladine.

Prav s tem nadaljevanjem in izročanjem slovenskega izročila potomcem slovensko-kanadskih pionirjev- in ta velika stvar posredovanja domače kulture iz roda v rod je bila, kot vemo, najbližja srcu našega "ljudskega viteza s Ponikve"- pa je povezano še marsikaj, kar je zbranega v tej izdaji našega dvomesečnika.

Tako vabi sin slovenske matere, pesnik in pisatelj Franc Šehovič v angleščini pišoče hčere in sinove, vnuke in vnukinje naših izseljencev k sodelovanju pri "Glasilu"- pod naslovom "Invitation"... V naši novi domovini rojena Ingrid Luzar se ponosno predstavlja kanadski širši javnosti kot umetnica s slovenskim kulturnim zaledjem... Publicist Pavle Larič se spominja svoje zgodnje mladosti v predvojnem Mariboru in je ves srečen, da nam je po šestdesetih letih bivanja v Ameriki "zmogel" poslati svoj pozdrav v slovenskem jeziku...

Vsebinsko časopis pa smo tokrat še malo drugače popestrili. Med drugim objavljamo naše prve stike s Slovenci na drugih celinah. Za začetek vam ponujamo v branje nekaj zanimivosti iz življenja in dela slovenskih misijonarjev v Afriki, pa še to in ono o Slovencih iz drugih dežel. Tovrstne izmenjave informacij o naših ljudeh po svetu in v Sloveniji bo v prihodnje še več. Z enako pozornostjo želimo slediti vsaki dobri novici o zbližanju Slovenije s Kanado.

Verjamemo pač v to, da bi takega širjenja obzorij v "Glasilu" bil vesel tudi naš narodni učitelj A.M.Slomšek. V tej veri naj nam bo dovoljeno, da tukaj ponovimo misel kulturnega zgodovinarja Antona Slodnjaka o bistvu Slomškove veličine in njegovega dragocenega izročila:

"Zanj je bila služba Bogu in narodu ista, kršitev dolžnosti do ljudstva in jezika mu ni bila nič manjši greh kakor kršitev božjih zapovedi. Nepokorščina zoper Boga se je v njegovi duši slikala spet kot nezvestoba rodnemu ljudstvu..." Uredništvo

internet

Slovenian Information on the Internet

Virtual Guide to Slovenia
www.uvi.si/slo/

Government PR&Media Office
www.ijs.si/uvi/

Government Centre for Informatics
www.sigov.si

Chamber of Commerce and Industry of Slovenia
www.gzs.si

Slovenian Tourist Board
www.tourist.board.si

Trade and Investment Promotion Office
www.sigov.si/zrs/

Telefonski imenik Slovenije
<http://tis.telekom.si/>

Slovenia. At Home in Europe
evropa.gov.si

Slovenians on the Internet
www.uni-mb.si/~ugrtan01f/shp/shp.html

Spletne strani Slovenske izseljenske matice
www.zdruzenje-sim.si

Stičišče Avstralskih Slovencev
www.glasslovenije.com.au/

Oddaja Slovenci po svetu
<http://realsrv.rtvslslo.si:81/cgi-perl/realbrowser.pl/tv>

Toronto on the Internet
www.math.toronto.edu/toronto/

Revija Glasilo
www.slovcan.com/glasilo

"Slovenji jezik le tisti malo
obrajta, ki sveta ne pozna,
ino ne ve, kakšni ljudje po
sveti živijo. Podoben je tak
nevednemu otroku, kateri
misli, da je Celovško jezero
narveči morje na sveti, ino
de unkraj Lojbela je že
konec sveta."

Anton Martin Slomšek
(1800-1862)

vsko

VSESLOVENSKI KULTURNI ODBOR
forum za povezovanje, infomiranje in
meddruštveno koordinacijo

Presednis: Ivan Plut
tel: 519.884.9413, faks: 519.884.4464,
e-mail: jplut@golden.net

RadioGLAS KANADSKIH SLOVENCEV
ob nedeljah dopoldne
na CHIN FM 100.7
v poletnem času od 9. do 10. ure,
preostali del leta od 11. do 12. ure

Preko satelita Anik E-2 KU-band se
oddaja sliši po vsej Severni Ameriki,
preko kabla pa tudi v Bellevilleu,
Kingstonu, Londonu, North Bayu,
Ottawi, Sudburyu, Thunder Bayu,
Timminsu, Windsorju.

Revija GLASILO KANADSKIH
SLOVENCEV
Dvomesečnik za kulturno, informativno
in medsebojno povezovanje Slovencev.

Izdaja Vseslovenski kulturni odbor
Letna naročnina za Kanado \$25.00

Naročila za radio in revijo:
Vseslovenski kulturni odbor
770 Browns Line, Toronto
ON, M8W 3W2
Faks za radijsko oddajo: 416.503.0983
Faks za revijo: 519.884.4464

Po telefonu:
Milena Soršak- Mississauga
(905) 625-4272 služba
(905) 276-7258 dom

Milica Muhič - Mississauga
(905) 274-6782

Dr. Tone Kačnik- Toronto
(416) 922-1161 služba
(905) 233-5616 dom

Frank Novak- Hamilton
(905) 561-1944

SIJ BLAŽENOSTI KNEZA S PONIKVE

Papež Janez Pavel II. je na Betnavski poljani v Mariboru za prvega blaženega Slovenca razglasil škofa Antona Martina Slomška

Evharistično slavje, vseljudski, vseslovenski praznik na Betnavski poljani pod zelenim Pohorjem, je bilo navdih za radost srca. Bilo je veselo pričakovanje in množica romarjev, ki je napolnjevala največjo cerkev pod soncem na slovenskih tleh, je bila podarjena pesem dobremu lavantinskemu škofu *Antonu Martinu Slomšku* iz Sloma na Ponikvi pri Celju, ki so mu bili najdražji vinograd

slovenska kultura, omika in narodov blagor.

V vrsti slovenskih narodnih prebuditeljev pripada Antonu Martinu Slomšku prav posebno mesto tudi zato, ker je s svojò buditeljsko in narodnostno vnemo in preselitvijo lavantinske škofije iz Šentandraža v Maribor načrtno našo narodnostno severno mejo, učil svoje ljudstvo in ga vodil kakor Mojzes v obljubljeni deželi narodne samozavesti.

Dolga desetletja je bil po krivici zamolčan in prezrt blagovestnik, pesnik, pisatelj in predvsem pokončen mož slovenstva, Prešernov sodobnik ali kakor mu tudi rečejo - veliki knez malega slovenskega človeka, ki je med svojim narodom s priznanjem blaženstva še posebej zasijal. Prav v našem času postaja Slomšek izjemno izzivalen za ves slovenski narod, za katoličane pa še posebej, s svojo zdravo in pristno slovensko svetostjo, čeprav je bil za objektivnega Slovenca vedno svetla zvezda na obzorju. Po besedah literarnega zgodovinarja Franceta Kidriča A. M. Slomšek zavzema kot duhovnik in škof prvo mesto v zgodovini po Cirilu in Metodu.

LADISLAV LESAR (NEDELJSKI DNEVNIK)

V NEBESIH SEM DOMA

V nebesih sem doma, to oznanjujeta mi zemlja in nebo in vsaka stvar lepo.

V nebesih sem doma, od tega ne sveta, nebes se veselim, tja priti si želim.

V nebesih sem doma, kjer družba angelska se večno veseli, si mene tja želi.

V nebesih sem doma, tam Jezus krono da, tam je moj pravi dom, kjer večno srečen bom.

*

"Oj, ljubi, lep ino pošten slovenski materni jezik! s katerim sim prvič svojo ljubeznivo mamo ino dobriga ateja křical, v katerim so me moja mati učili Boga spoznati, v katerim sim prvobart svojiga Stvarnika častil; -tebe hočem kakor nardrajži spomin svojih rajnih starejšev hvaležno spoštovati ino ohraniti, za tvojo čast ino lepoto po pameti, kolikor premorem, skřbeti; v slovenjim jeziki do svoje posledne ure Boga narrajši hvaliti; v slovenjim jeziki moje ljube brate in sestre, Slovence narrajši vučiti, ino želim, kakor hvaležen sin moje ljube matere, de kakor je moja prva beseda slovenja bila, naj tudi moja posledna beseda slovenja bo."

Anton Martin Slomšek

*

VESELI HRIBČEK

En hribček bom kupil, bom trte sadil, prijatlje povabil, še sam ga bom pil.

Sladko vince piti, to me veseli, dobre volje biti svoje žive dni, svoje žive dni brez vseh skrbi, to me srčno veseli.

Tam gori za hramom en trsek stoji, je z grozdem obložen, da komaj drži.

Sladko vince piti,...

Že čriček prepeva, ne more več spat', v trgatev veleva, spet pojdemo brat'.

Sladko vince piti,...

Konjički škrebļajo in voz'jo težko, ker vince peljajo, kje močno sladko.

Sladko vince piti,...

Prelepo rumeno ko čisto zlato, le pijmo pošteno prežlahtno blago.

Sladko vince piti,...

Mnenja znanih Slovencev o slavju v Mariboru

Ivan Bizjak, varuh človekovih pravic: "Razglasitev Antona Martina Slomška za blaženega je velik dogodek za Slovenijo in Slovence. Zaradi Slomškovihih nespornih zaslug za ohranjanje in utrjevanje slovenstva in slovenskega jezika je to dogodek, ki naj povezuje vse dobro misleče Slovence, ne glede na nazorsko opredelitev. Da smo dostojni Slomškovihih dediči, lahko dokažemo s skupnim prizadevanjem za medsebojno spštovanje in z delom za vsestransko bogato in samozavestno Slovenijo."

Janez Podobnik, predsednik državnega zbora "...Sedanji papežev obisk v Sloveniji je povezan s Slomškom, katerega duh je bil vedno usmerjen v kulturo in omiko. S svojim izrednim čutom za slovenstvo je krepil patriotizem med slovenskimi ljudmi. Krepitev slovenske kulture in samozavestnega patriotizma, za kar si je Slomšek prizadeval, pa ostaja aktualno sporočilo tudi v današnjih časih. V nastajajoči skupni Evropi se

odpira prostor za sobivanje vseh nacionalnih kulturnih identitet, tudi slovenske."

Jožef Školč, minister za kulturo: "Z beatifikacijo Antona Martina Slomška je velik del Slovencev dobilo zadoščenje-svojega blaženega. Moj verni prijatelj celo pravi, da je z beatifikacijo tudi rimskokatoliška cerkev popravila eno od krivic slovenskemu narodu. Z mojega vidika se velja ob imenu škofa Slomška predvsem spomniti tistih stvari, ki jih je naredil za prebujo slovenske narodne samozavesti. Ker je sveti oče prišel v Slovenijo na pastoralni obisk, je to najprej in predvsem praznik vernih ljudi. Drugi se papeža veselijo kot vsakega ljubega gosta."

Mag.Geza Ernia, senior Evangeličanske cerkve na Slovenskem: "Nam, evangeličanom, je poimenovanje ljudi za svetnike nekaj tujega in ga ni v našem teološkem učenju. Ob zgodovinskih zaslugah škofa Slomška ne bi smeli spregledati Primoža Trubarja, ki je

deloval že prej, v 16.stoletju, ko so bili prav tako odločilni časi za obstoj slovenskega naroda. Prvi papežev obisk je bil izrazito pastoralne narave in je gotovo pomenil promocijo za Slovenijo, sedanji pa je strogo konfesionalen in namenjen katoliški cerkvi, ki bi zato morala prispevati več za pokrivanje materialnih stroškov, država pa manj. Sicer pa vsak tak obisk, papežev ali kateregakoli drugega državnika, spre slovensko javnost in tudi ta jo je."

Peran Boković, predstavnik srbske pravoslavne cerkve v Sloveniji: "V trenutkih, ko je vesel moj brat in je veselje v njegovi hiši, sem vesel tudi jaz in veselje vlada tudi v moji hiši. Zato se v teh dnevih v Sloveniji čuti dobro razpoloženje, papežev obisk prinaša zaupanje, ima pa tudi velik duhovni pomen. Slomškova beatifikacija je v težkih časih, v katerih živimo, znamenje upanja in božje milosti. Dokler so sveti ljudje, bomo tudi mi imeli upanje."

Društvo slovensko-poljskega prijateljstva je počastilo obisk papeža Janeza Pavla II. in beatifikacijo Antona M.Slomška s posebnim knjižnim izborom **poezije Karola Wojtyle v slovenščini**. Izbor najpomembnejših pesniških stvaritev iz tenkočutne osebno izpovedne ustvarjalnosti slovanskega papeža je pod naslovom "LJUBEZEN MI JE VSE RAZODELA" pripravil in prepisal prevajalec in polonist Niko Jež. Predstavitve zbirke je bila v Ljubljani konec avgusta.

Generalni direktor Pošte Slovenije mag.Alfonz Podgorelec je **ob izidu priložnostne znamke** ob beatifikaciji Antona M. Slomška zaprosil škofa dr.Franca Krambergerja, naj ob obisku papeža Pavla II. v Mariboru izroči njemu, prisotnim kardinalom in škofom posebno darilo -Slomškovo znamko, ki ima nominalno vrednost 90 tolarjev. Znamka je izšla v štiribarvnem ofsetu v polah po 25 znamk.

KANADSKI TISK O OBISKU PAPEŽA V SLOVENIJI

Obisk papeža Janeza Pavla Drugega v Sloveniji je zabeležil tudi naš dnevnik **Toronto Star**. Priobčil je enkratno fotografijo agencije Associated Press, ki je ujela trenutek, ko je med papeževo množično mašo na betnavski poljani v Mariboru podpohorski veter odnesel z njegove glave papeško čepico in jo dvignil visoko v zrak.

V spremnem besedilu so uredniki zabeležili, da je tam pričakalo papeža stosedemdeset tisoč ljudi in da je bil tokratni papežev obisk v Sloveniji posvečen beatifikaciji Antona Martina Slomška,"duhovnega očeta nekdanje jugoslovanske republike, ki je v devetnajstem stoletju pridigal patriotizem in toleranco."..

Toliko o objavi v popularnem kanadskem dnevniku z najvišjo naklado. Mi pa lahko z velikim veseljem dodamo še to, da je s to objavo kanadska multikulturna javnost prvič zvedela za ime našega vrlega prosvetitelja in narodnjaka Antona Martina Slomška, istočasno pa se seznanila tudi z

mestom Mariborom, kjer je Slomšek preživel svoja najplodnejša leta kot škof in pisatelj.

Isto fotografijo iz Maribora je pokazal svojim bralcem vsekanadski dnevnik **National Post**, samo da je izpod nje natisnil drugačno besedilo. Pisec je tam pokazal, da zasluži enko za svoje poznavanje srednjevropske geografije- pa še drugo enko za svoje znanje iz zgodovine zadnjega desetletja. Slovenijo, v kateri vlada mir, je namreč v svoji nevednosti kar priključil nemirnemu "Balkanu". Verodostojno pa je zapisal, da je papež s svojim obiskom v Mariboru počastil škofa, ki je deloval za domoljubje in zmernost, in da je Janez Pavel Drugi v svojih nagovorih obsodil "nekdanje in današnje nevarnosti ekstremističnega nacionalizma, potem pa molil še za to, da se grozote množičnih pobojev iz maščevanja ne bi nikoli več ponovile. Slomškovega visoko cenjenega imena ta list žal ni omenil.

novice iz kanadske slovenske skupnosti

Slovenian Cultural and Social Club TRIGLAV

By MAGDA RAZPOTNIK

On October 16, 1959 an enthusiastic group of young Slovenian immigrants gathered at a meeting called for the possibility of establishing a Slovenian Club in London. A 3-member founding committee was elected to carry out the preparations for a new organization as well as a fundraising event, namely a dance. The fund-raiser was a huge success and enthusiasm became infectious. In late November, 1959 a General Meeting was called by the founding committee with attendance that superseded all expectations. Resulting, were the election of the first Executive Committee, adoption of a Constitution and the new organization was named THE SLOVENIAN CULTURAL AND SOCIAL CLUB OF LONDON AND AREA. In 1960, a small building was purchased on Hamilton Road which the members renovated and decorated themselves thus creating a new gathering place - a real "Slovenian Home". Numerous activities and social events took place in this cozy new home including Cultural Programs - especially for holidays, Slovenian School and men's Chorus, just to name a few. During the summer months, members and friends gathered at the farms Slovenian living in the outskirts of London to enjoy old-fashioned picnics and summertime fun Slovenian-style.

Profits from the various club activities soon began to accumulate and in 1972 the members purchased 20 hectares of land 25 km west of London towards Sarnia in order to serve a larger number of Slovenians living in Southwestern Ontario. At long last, the Slovenian community had its own recreation facility in the country, and for many it truly represented a small piece of Slovenia in Canada. Originally intended as a summer gathering place for picnics and sport activities, plans soon began

to form and in 1977 ground was broken. Nearing completion, the original Hall on Hamilton Rd. was sold in 1979. With growing anticipation and excitement, the members worked diligently to put the finishing touches in place. Over 200 members and guests gathered in June, 1980 for the official opening of the new, fully modern, well-appointed and tastefully decorated Slovenian Hall TRIGLAV. To commemorate the event with a performance that delighted all. The young members were swept up in the excitement of their families and felt inspired to revive a treasured old custom.

This marked the birth of Slovenian Folklore Dance in London, and over the years the dancers proudly represented the London community with countless performances in Canada and the U.S. It is still alive and well today, continuing the tradition of our ancestors through the hearts and faces of today's young members.

Cultural, social and sports activities are many, varied and geared to all ages. Members and friends have ample opportunity to participate and

enjoy their Slovenian culture and heritage. It is always a treat when performing groups from other organizations in Canada, the U.S.A. or Slovenia visit and perform. The members and friends from the community always respond in large numbers.

The Slovenian Club Triglav is a member of the Niagara Coordination Committee, the All-Slovenian Cultural Committee. Its faith community is served by St. Gregory the Great Parish in Hamilton. In addition, the Club supports and works with numerous other Slovenian organizations. The membership is always willing and generous with help for Slovenians in need in their homeland be it humanitarian or other. As well, Triglav is well respected in London for its community spirit, patriotism and humanitarian support. Surely, one of the greatest moments in the history of the organization was the demonstration held in support of an independent Slovenija on June 30, 1991. Hundreds of Slovenians, some in national costume, gathered in front of City Hall with several members of parliament and the mayor of London. It was not the success of the small country of Slovenija that impressed members as much as the fact that the London Slovenian community, with the support of the club, was among the first in North America to hold a vocal public protest which was thoroughly covered by all branches of the media - print, radio, television and then broadcasted throughout Southern Ontario.

With membership dues, profits from club activities and donations of money, goods, labour and time the club continues to thrive and plan for the future.

← Executive Committee

novice iz kanadske slovenske skupnosti

Praznovanje 40-letnice društva Triglav v Londonu

Slovensko društvo Triglav v Londonu je 3. septembra slovesno počastilo 40-letnico svojega uspešnega delovanja, tako da smo bili vsi navzoči prijetno presenečeni. Društvena dvorana, ki ji dajejo poseben slovenski pečat številne slike pokojnega slikarja Toneta Kobala, ustanovnega člana tega društva, je bila za to svečanost izredno lepo okrašena in večerja, ki so jo pripravile članice društva, je vsebovala posebej izbrane slovenske narodne jedi.

Še pred večerjo smo vsi navzoči dobili spominsko brošuro, v kateri je v slovenščini in angleščini predstavljeno društvo Triglav, poleg tega pa so v njej navedeni tudi vsi dosednji predsedniki in odborniki. Podatke je zbrala in pripravila za tisk predsednica Magda Razpotnik.

Po večerji se je začel formalni del programa,

ki ga je vodila Magda Razpotnik. Najprej je predstavila sedanjí upravni odbor društva, ki ga sestavljajo že v celoti predstavniki druge, tukaj rojene generacije Slovencev. Zahvalila se je vsem članom in članicam, ki so pripomogli k realizaciji tega

slovesnega večera, obenem pa se je s hvaležnostjo spomnila vseh, ki so s trdnó voljo in težkim delom, predvsem pa iz ljubezni do svoje domovine, pripravili svojim potomcem bogato slovensko dediščino - društveni dom, kjer se lahko zbirajo in ohranjajo svoje slovenstvo.

Praznovanje 40-letnice društva Triglav je vzbudilo pozornost širše slovenske skupnosti, saj je kar precej predstavnikov slovenskih društev iz južnega Onaria prineslo pozdrave in čestitke ob tem visokem jubileju. "S posebnim zanimanjem sem spremljal skrbne priprave vašega praznovanja in prepričan sem, da bo to slavlje imelo nadvse pozitiven odmev na širšo slovensko skupnost, ki bo pohitela na Slovenski dan 2000, katerega gostitelj bo društvo Triglav," je med drugim zapisal Frank Novak, predsednik Koordinacijskega odbora za Niagaro.

Dr. Božo Cerar, veleposlanik RS v Ottawi, je poslal pisno čestitko in opravičilo, ker se slavlja ni mogel udeležiti, zastopal pa ga je častni konzul Jože Slobodnik. "Ob tem jubileju izrekam vsem članom društva iskrene čestitke z občudovanjem in zahvalo za vso požrtvovalnost, za navdušenje in pripravljenost, da že štiri desetletja slovenskim rojakom v Kanadi s svojim delom lepšate in bogatite življenje," je povedal v svojem nagovoru. "Posebej se vam zahvaljujem za vse, kar ste storili za vašo mladino. Vem, da jim vzbujate in krepite zavest o slovenskem poreklu ter jih seznanjate s slovenskimi kulturnimi vrednotami. Mnogim rojakom ste v teh letih s prireditvami in nastopi pričarali občutek domačnosti in s tem veliko prispevali za razumevanje in boljše sodelovanje, kakor

tudi za medsebojno spoštovanje in nasploh za plemenitenje duha. Starejšim še danes nudite košček domovine, mlajšim pa povezanost s slovenskimi koreninami in jih navdušujete za vaše kulturne vrednote."

Čestitki sta prispeli tudi od slovenske vlade. "Štirideset let uspešnega in aktivnega delovanja Slovenskega društva v Londonu dokazuje zrelost, pogum in požrtvovalnost razmeroma majhne slovenske skupnosti na kanadskih obalah Velikih jezer. Za vami so leta trdega dela in uspehov in morda tudi razočaranj, a vendar je dejstvo, da ste uspeli pritegniti tudi mlade ljudi, trden dokaz, da ste živa skupnost, ki bo dočkala še več podobnih obletnic s še višjimi okroglimi številkami." Tako je zapisala ga. Mihaela Logar, državna sekretarka Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

V odsotnosti predsednika Marijana Schiffrerja je v imenu Komisije za Slovence v zamejstvu in po svetu pri Državnem zboru RS poslal pozdravno pismo podpredsednik Davorin Terčon, v katerem je med drugim zapisal: "Pomen slovenskih društev izven Slovenije je neprecenljiv. Slovenska narodna zavest in slovenski jezik bi se brez organiziranja veliko težje ohranila v okoljih izven matične države. Tako pa ste uspeli družno oslabiti in upočasniti asimilacijo, ki preži na vse, ki se zaradi takšnih ali drugačnih razlogov znajdejo na tujem in si ustvarijo novo domovino. Društva, kot je vaše društvo Triglav, so naredila in še vedno opravljajo izredno pomembno delo, pravzaprav že poslanstvo ohranjanja slovenske zavesti. To ni pomembno le za vas, ki tam živite, ampak tudi za nas v Sloveniji. Tudi mlajše generacije se vedno bolj zavedamo, koliko predanih Slovencev živi izven Slovenije in koliko truda in odrekanih je

vloženi v ohranjanje svoje prvobitne nacionalne pripadnosti, kar ob zahtevah vsakdanjega življenja nikakor ni lahko. Želim vam zagotoviti, da se tega zavedamo, da smo vam za to hvaležni in da vas zaradi tega

cenimo."

Pozdrave in čestitke kanadskega ministrskega predsednika in kanadske vlade je osebno izročil ministrski poslanec za severni London pri kanadski federalni vladi g. Joe Fontana, ki je poudaril pomen ohranjanja etnične kulture v širšem kanadskem mozaiku in obenem obudil spomine na tisti znameniti dan v letu 1991, ko je s svojo prisotnostjo podprl prizadevanje slovenske skupnosti v Londonu za osamosvojitve Slovenije. Slovcem se je zahvalil za njihov prispevek širši kanadski skupnosti in poudaril, kako pomembno je, da se naši otroci in vnuki zavedajo svoje kulturne dediščine.

Glavni govornik je bil dr. Stane Bah, edini še živeči ustanovni član društva Triglav. Spregovoril je o pomenu slovenske identitete in o vlogi društva Triglav. "Po vojni

novice iz kanadske slovenske skupnosti

smo se Slovenci znašli v Kanadi brez tuje pomoči, vrženi v lastno usodo," je dejal. "Naša prva skrb tedaj je bila postaviti temelje za nadaljnje življenje v neznanih razmerah. V novem svetu nam je bilo marsikaj novega. Vse, kar smo videli in doživljali in kar se je razlikovalo od tistega, kar smo bili navajeni doma, je veljalo za slabo. Upirali smo se novemu svetu, hoteli smo ostati Slovenci, hoteli smo obdržati našo kulturo, in prepričani smo bili, da bomo dosegli ta cilj, če bomo imeli svoje društvo in dom, kjer bomo mogli nadaljevati naše kulturno in družabno življenje, kot smo ga bili navajeni doma. To so bili vzroki, da smo ustanovili društvo in dom, ki nam služi kot košček kanadske zdomske Slovenije. Prva dolžnost društva je, da skrbi za utrjevanje narodne identitete med Slovenci, se pravi, našo kulturo. Kultura, katero smo podedovali po naših starših, je neizbrisno znamenje pripadnosti slovenskemu narodu. To nas tudi loči od drugih narodov. K temu delu je poklican vsak Slovenec. Zavedati se moramo, da je kanadska zdomska Slovenija le ena in kakorkoli je kdo vanjo stopil, je dolžan prisostvovati pri delu za širjenje narodne identitete. Karkoli Slovenec v Kanadi napravi pozitivnega za kulturo, je slovensko kulturno delo za narod in ljubezenski poklon domovini. Negovati strpnost in enotnost med Slovenci je naslednja dolžnost, ki jo ima društvo. Vsaka strpnost se pričinja z obzirnostjo. Obzirnost nam lahko močno olepša naše življenje ali pa tudi obratno. ...Naša mlada država Slovenija potrebuje enoten nastop vseh Slovencev doma in na tujem, ko gre za dosego njenih pravic. To je prvi korak k spravi, če ne k spravi, pa vsaj k mirnemu sožitju med nami." V večjih slovenskih naselbinah je ohranjanje slovenske kulture neprimerno lažje kot v manjših krajih, kjer je eno samo društvo odgovorno za kulturno in družabno življenje Slovencev, zato se morajo posamezni člani veliko bolj žrtvovati. Zavest, da si morajo sami ustvariti košček domovine na tujih tleh, da morajo sami vzgajati svojo mladino v slovenskem duhu, marsikdaj ustvarja prave čudeže. Živahna slovenska skupnost v Londonu, ki jo vodi v celoti tukaj rojena generacija Slovencev, je dokaz, da se iz ljubezni do domovine da marsikaj narediti. *Cvetka Kocjančič*

"Posebno pa sem vesel, da je vodstvo kluba prišlo v roke naših prvorojencev v Kanadi"

VLOGA DRUŠTVA TRIGLAV

Dr. Stane Bah

Po vojni smo se Slovenci znašli v Kanadi in brez tuje pomoči vrženi v lastno usodo. Naša prva skrb tedaj je bila postaviti temelje za nadaljnje življenje v neznanih razmerah. V novem svetu nam je bilo marsikaj novega. Tako novo, da smo se večkrat vprašali: "Ali se bomo mogli tukaj kdaj udomačiti. Ali bo mogla ta dežela postati druga domovina". Vse kar smo

videli in doživljali in se je razlikovalo od tistega, kar smo bili navajeni doma, je veljalo za slabo. Mi smo se upirali novemu svetu, hoteli smo ostati Slovenci, hoteli smo obdržati našo kulturo in prepričani smo bili, da dosežemo ta cilj le, če bomo imeli svoje društvo in dom, kjer bomo mogli nadaljevati naše kulturno in družabno življenje, kot smo ga bili navajeni doma. To so bili vzroki, da smo ustanovili društvo in dom, ki nam bo služil kot košček kanadske zdomske Slovenije. Toliko za uvod. Sedaj pa preidem na dolžnosti in naloge društva. Prva dolžnost društva je, da skrbi za utrjevanje narodne identitete med Slovenci, to se pravi za našo kulturo. Kultura, katero smo podedovali po naših starših in je neizbrisno znamenje

pripadnosti slovenskemu narodu. To nas tudi loči od drugih narodov. K temu delu pa je poklican vsak Slovenec. Zavedati se moramo, da je kanadska zdomska Slovenija le ena in kakor koli je kdo vanjo stopil, je dolžan prisostvovati pri delu za širjenje narodne identitete. Karkoli Slovenec v Kanadi napravi pozitivnega za kulturo, je slovensko kulturno delo za narod in ljubezenski poklon domovini.

Negotovati strpnost in enotnost med Slovenci je naslednja dolžnost, ki jo ima društvo. Vsaka strpnost se pričinja z obzirnostjo. Obzirnost nam lahko močno olepša naše življenje ali pa obratno. Mnogokrat se sliši, da smo Slovenci bolj obzirni do tujcev, kakor pa do svojih sonarodnjakov. Temu je deloma kriva naša zgodovina, kajti po knezu Kocljku od leta 874 naprej, Slovenci nismo imeli svoje države in smo bili le privesek tujim državam. Tuji vladarji pa so nas delili v manjše upravne enote in smo se počutili bolj pripadniki enot kot pa pripadniki celotnega slovenstva. Prej kot Slovenci, smo bili Gorenjci, Štajerci, Dolenjci, itd. Ta delitev je trajala stoletja in se je delno ohranila še do danes. Spominjam se primera, ko je moj sošolec iz Gorenjske pisal svoji materi v Slovenijo, da se je poročil s Slovenko iz Vipave, katero je srečal v Torontu. Mati mu je na to veselo novico odgovorila, da je zelo vesela, da se je poročil, vendar pa bi raje videla če bi se poročil s Slovenko. Ne samo, da smo Slovenci razdeljeni po raznih pokrajinah, različne pokrajine so nas tudi po svoje izoblikovale, tako, da se tudi po mišljenju ločujemo med seboj. Zato nam je zaradi tega pojava različnosti v mnenju nujno potrebna strpnost, če se hočemo ohraniti kot Slovenci. Združuje pa nas dejstvo, da vedno postavimo na prvo mesto, da smo Slovenci in šele potem pripadniki različnih pokrajin in mišljenj. In ravno to dejstvo, da postavljamo na prvo

novice iz kanadske slovenske skupnosti

mesto slovenstvo in skušamo biti strpni do naših rojakov, ki gledajo svet drugače kot mi, bo nas Slovence končno privedlo do enotnosti, kajti le kot en narod bomo mogli krojiti usodo, da se ne bo treba vedno zanašati na druge in sprejemati, kar so oni nam pripravljeni dati, ne pa tisto, kar nam Slovencem kot zrelemu in kulturnemu narodu pripada.

NAŠA MLADA DRŽAVA SLOVENIJA POTREBUJE ENOTEN NASTOP VSEH SLOVENCEV DOMA IN NA TUJEM, KO GRE ZA DOSEGO NJENIH PRAVIC.

To je tudi prvi korak k spravi, če ne k spravi, pa k mirnemu sožitju med nami.

Posebno pa sem vesel, da je vodstvo kluba prišlo v roke naših prvorojencev v Kanadi. Vem, da ta prehod od nas starejših na našo mladino ni bil lahek, vendar nujno potreben, da se ohrani življenje kluba. Zato vam iskreno čestitam in želim mnogo uspehov. Upam, da bodo tudi drugi klubi ravnali po vašem vzgledu.

Na današnji dan vaše obletnice želim vam in vašim družinam prijeten večer, da bi ga preživeli veseli v krogu svojih prijateljev v duhu strpnosti in sloge.

Hvala and God Bless YOU all

"Dokaz zrelosti, poguma in požrtvovalnosti"!

Spoštovani in dragi rojaki Štirideset let uspešnega in aktivnega delovanja Slovenskega društva v Londonu dokazuje zrelost, pogum in požrtvovalnost razmeroma majhne slovenske skupnosti na kanadskih obalah Velikih jezer. Za vami so leta trdega dela in uspehov in morda tudi razočaranj, a vendar je dejstvo, da ste uspeli pritegniti tudi mlade ljudi, trden dokaz, da ste živa skupnost, ki bo dočkala še več podobnih obletnic s še višjimi okroglimi številkami.

V imenu Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu vam od srca čestitam in želim še veliko

uspehov. Zagotavljam vam podporo našega Urada pri vašem plemenitem delu.

Dovolite mi, da ob tej priliki pozdravim tudi mlado predsednico slovenskega društva gospo Magdo Razpotnik, ki se polna energije in mladostnega navdušenja uspešno trudi za razvoj društva, še posebej pri delu z mladimi sovrstniki.

REPUBLIKA SLOVENIJA

Ministrstvo za zunanje zadeve
Urad Republike Slovenije za Slovence
V zamejstvu in po svetu

Mihaela Logar
Državna sekretarka

"Pomen slovenskih društev izven Slovenije je neprecenljiv"!

Spoštovana predsednica gospa Magda Razpotnik,

Čenjeni častni gostje in dragi člani in prijatelji Slovenskega kulturnega in družabnega društva Triglav!

Dovolite mi, da vam v imenu Komisije Državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu (v odsotnosti predsednika g. Marijana Schifferja) z iskrenim veseljem čestitam ob vašem jubilejnem prazniku, 40. Obletnici delovanja Slovenskega kulturnega in družabnega društva Triglav.

Pomen slovenskih društev izven Slovenije je neprecenljiv. Slovenska narodna zavest in slovenski jezik bi se brez organiziranja veliko težje ohranila v okoljih izven matične države. Tako pa ste uspeli družno oslabiti in upočasniti asimilacijo, ki preži na vse, ki se zaradi takšnih ali drugačnih razlogov znajdejo na tujem in si ustvarijo novo domovino. Društva, kot je vaše društvo Triglav, so naredila in še vedno opravljajo izredno pomembno delo, pravzaprav že poslanstvo ohranjanja slovenske zavesti. To ni pomembno le za vas, ki tu živite, ampak tudi za nas v Sloveniji. Tudi mlajše generacije se vedno bolj zavedamo, koliko truda in odrekajev je vloženo v ohranjanje svoje prvobitne

nacionalne pripadnosti, kar ob zahtevah vsakdanjega življenja nikakor ni lahko. Želim vam zagotoviti, da se tega zavedamo, da smo vam za to hvaležni in da vas zaradi tega cenimo.

Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, ki deluje v slovenskem parlamentu v tem mandatu, si prizadeva za povezovanje s Slovenci v vseh državah, na vseh kontinentih in za vključevanje vaših interesov v zakone, ki se nanašajo tudi na položaj in pravice slovenskih izseljencev. Prizadevanje komisije so usmerjena predvsem na oblikovanje celovitega odnosa Slovenije do slovenskih izseljencev. Za to pa je potrebno sodelovanje komisije z vami, z vsemi Slovenci po svetu, seznanjenost z vašim delovanjem, dosežki, težavami in problemi. Dogodek, kot je praznovanje 40-obletnice delovanja društva, tudi nas navdaja s ponosom in nas obenem opominja, da se v Sloveniji kar najbolj trudimo, da boste tudi vi ponosni na našo skupno domovino.

Spoštovani in dragi rojaki,

želim vam, da ste tudi v prihodnje tako uspešni. Obenem pa v to prav nič ne dvomim, saj vključevanje mladih in sodelovanje z drugimi slovenskimi društvi in v okviru vseslovenskega odbora zagotavlja nadaljevanje slovenske identitete.

Še enkrat vam čestitam in vas vse najlepše pozdravljam.

DRŽAVNI ZBOR

Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu
in po svetu

Davorin Terčon - podpredsednik

"Slovenji starejši, ki slovenje znajo, pa svojih otrok kar slovenjiga jezika ne učijo, so nehvaležni hišniki, ki svojim otrokom drago domačo reč, slovenski jezik, zapravijo, ki so jim ga njihovi dediči izročili. Podobni so taki očetje ino matere slabim gospodarjam, ki svojo očetno gospodarstvo predajo, drugo pohištvo kupujejo, posledič pa večdel beraško palico najdejo." *A.M. Slomšek*

obrazi

CIRIL SORŠAK - SINONIM ZA SLOVENSKO FOLKLORO

Cvetka Kocjančič

Kot ustanovitelj in dolgoletni voditelj folklorne skupine Nagelj je postal Ciril Soršak sinonim za slovensko folkloro v Kanadi, saj je prav on pred štiridesetimi leti

zaoral ledino na tem področju slovenske kulturne dediščine, ki je postala najbolj vidni del naše slovenske identitete. Malo manj opazen, vendar zelo pomemben je tudi njegov doprinos slovenskemu gledališču v Torontu ter raznim drugim organizacijam. Njegovo delo za ohranjanje slovenstva izvira iz njegove velike ljubezni do domovine in do slovenske kulture, pri čemer ga odlikuje klen slovenski značaj, vztrajnost in nenehna pripravljenost, da priskoči na pomoč vsepovsod, kjer ga slovenska skupnost potrebuje. Za svoje delo na področju kulture ga je letos predsednik Republike Slovenije Milan Kučan odlikoval s častnim znakom svobode Republike Slovenije, kar dokazuje, da tudi domovina ceni njegovo neutrudno delo za ohranjanje slovenske kulture.

Ciril Soršak se je rodil leta 1937 v Drumlažnem pri Slovenski Bistrici. Rano otroštvo mu je zagrenila druga svetovna vojna. Očeta so mu leta 1941 ubili Nemci. Mama je sama na mali kmetiji komaj preživljala troje otrok. Osnovno šolo je začel obiskovati v času nemške okupacije. Prvi razred je končal v nemški šoli, po vojni pa je osemletko nadaljeval v slovenski šoli, kjer mu je učenje tako dobro šlo, da je dva razreda preskočil. Po osnovni šoli se je vpisal na industrijsko šolo, najprej je končal nižjo industrijsko šolo v mariborski Livarni, potem pa še višjo industrijsko šolo v TAM-u. Tam je leta 1954 končal kot najmlajši orodjar v tistem času. Zaposlil se je in ob večerih nadaljeval šolo za električarja.

Leta 1957 se odločil za pobeg v Avstrijo, upajoč, da bo od tam odšel naprej v Kanado. Sredi maja 1958 je prišel v Toronto in se naselil k stricu Cirilu Verdniku, ki je tedaj deloval pri župniji

Marije Pomagaj. V Kanadi so se mu kmalu pridružili še preostali člani njegove družine - starejša sestra in mlajši brat, potem pa še mama, polbrat in polsestra.

Prvo zaposlitev v Kanadi je Ciril našel pri slovenskem gradbeniku Tonetu Ferkulju, kjer je delal kot tesar, potem se je zaposlil v manjši delavnici, nekaj mesecev pozneje pa pri firmi Armstrong, kjer je delal osemnajst let, zadnjih trinajst let kot predelavec.

V Torontu se je spoznal z Mileno, ki je prišla na obisk k stricu Jožetu Mejaču, ki je tedaj župnikoval v Winnipegu. Leta 1966 sta se poročila in v zakonu so se jim rodili dve hčerki, Irena in Silvija, ter sin Marko.

Sredi sedemdesetih let je Ciril začel svojo graversko obrt Monogram Engraving, kjer mu žena Milena zvesto stoji ob strani in mu vodi administrativne posle. Sicer pa ga tudi pri njegovem prostovoljnem delu za slovensko skupnost vsestransko podpira, kajti njegovo delo za folklorno skupino pomeni odrekanje za celotno družino.

V slovensko skupnost se je Ciril vključil že takoj po prihodu v Toronto. Pri župniji Marije Pomagaj je bil osnovan klub Alojzijeve mladi dom, kjer se je konec petdesetih let začela shajati slovenska mladina. Tu se je Cirilu porodila ideja, da bi ustanovili plesno skupino, ki bi ohranjala slovenske ljudske plesne in v narodnih nošah zastopala slovensko skupnost. Leta 1959 se je njegova želja uresničila. "Začetki so bili težki," se spominja, "kajti v plesni šoli, katero sem

kot študent končal v Mariboru, nas niso učili ljudskih plesov. V Kanadi sem se moral sam izobraževati na področju slovenske folklorne in nabavljati material. Slovenija tiste čase ni dala na razpolago gradiva - na Ministrstvo za prosveto in kulturo smo morali zaprositi za dovoljenje, da smo lahko dobili gradivo za izvirne slovenske plesne. Potem sem se povezal s Tončko Maroltovo in sem dobil od nje, kar sem rabil. Postopoma sem vzpostavil stike tudi s folkornimi skupinami iz Bele Krajine, Štajerske, Prekmurja..., tako da danes ni več problem z materialom. Tudi z nošami so bile v začetku velike težave - v Torontu smo jih šivali po spominu in iz materiala, ki je bil tukaj dosegljiv. Sedaj ima skupina Nagelj šest različnih originalnih kompletov narodnih noš in v programu ima plesne vseh slovenskih pokrajin."

Pot folklorne skupine Nagelj od prvih začetkov do danes je torej dolga štiri desetletja, ves ta čas je bil Ciril ne samo njen vodja in učitelj folkore, pač pa je njegovo delo v skupini obsegalo še veliko več, kajti plesalci se niso pri skupini učili zgolj plesnih korakov. "Mladi ljudje, ki nastopajo v skupini, predstavljajo slovensko skupnost," pravi Ciril. "Poznati morajo Slovenijo, njene vrednote, značaj njenih ljudi... Zato sem šestkrat organiziral turneje po Sloveniji, da so se plesalci seznanili z deželo, ki so jo zastopali."

Prav te turneje po Sloveniji so bile pred osamosvojitvijo Slovenije često predmet nerazumevanja nekaterih članov tukajšnje slovenske skupnosti, ki so pogosto vmešavali politiko v kulturo. Toda Ciril je vztrajal in vzgajal ne samo mlade plesalce, ampak predvsem zavedne Slovence in

novice iz kanadske slovenske skupnosti

Praznovanje v Hamiltonu

Nedeljski obisk papeža Janeza Pavla II v Sloveniji dne 19. septembra, ob razglasitvi Antona Martina Slomška za blaženega, smo tudi mi v Hamiltonu v slovenski skupnosti, župnije Sv. Gregorija Velikega obeležili v slavnostnem in prazničnem vzdušju. Še poseben pečat temu dogodku pa je dalo istočasno tudi župnijsko žegnanje in kasneje v popoldanskih urah farni banket.

Nedelja slavja se je pričela s slavnostno mašo, ob somaševanju domačih dveh, g. Dobrška in g. Slobodnika ter gostov, predstojnika salezijancev v Kanadi g. Richarda Authiera in g. Alojzija Hribška. Omeniti velja, da je g. Hribšek pred kratkim slavil zlati jubilej svojega duhovniškega poklica. Mašo je tudi tokrat z doživetim petjem, vendar v okrnjeni obliki obogatil župnijski pevski zbor.

Popoldansko nadaljevanje slavja - farni banket - se je pričelo s kosilom tristo zbranih Slovencev ob skrbno in lično dekoriranih omizjih in še boljši ter okusnejši hrani.

Poudarek temu veselemu popoldanskemu druženju pa je vsekakor bila predstavitev sedaj že našega prvega slovenskega svetnika, blaženega Antona Martina Slomška kot

INVITATION TO OFFSPRING OF SLOVENE IMMIGRANTS

First generation offspring of immigrants often react vehemently against the culture and traditions of their parents while adopting the indigenous culture uncritically and wholeheartedly. The trigger might be the political and religious beliefs which parents often bring with them as part of their baggage or merely the agitations of adolescence. But the results are rarely benign: familial dislocation, misunderstanding or wholesale rejection of heritage. For some this distance from familiar shores is a welcome point of observation, for others it's the source of a discomforting unease and dissatisfaction. Fortunately, our history in North America also demonstrates that many first generations modulate their stance later in life, and those who follow them are often even more emphatic in their determination to nurture cultural roots and declare themselves connected to a larger history. Today in Canada, we are uniquely fortunate in that we are able to embrace our ethnicity on many levels while at the same time striving to ignore traditional political, religious and racial biases in favour of an ethnically diverse yet tolerant society. If it doesn't work here, where can it?

In this spirit, we'd like to hear from the offspring of Slovene immigrants from across Canada in letters to the editor, poems, stories, memories, etc. With these we'd like to forge connections that will aid us in understanding ourselves in the context of our communities, our country and our world.

Franc Sehovic

osebnosti velikih razsežnosti.

Dovršeno in nadvse zanimivo predstavitev njegove osebnosti in življenja, ob spremljajočih diapozitivih sta suvereno in z zelo razumljivo ter lepo dikcijo podali v slovenskem in angleškem jeziku g. Jožica Vegelj in g. Darinka Ferletič.

Skupno petje Slomškove pesmi "En hribček bom kupil" je dalo temu

praznovanju še posebno noto.

V sklopu vseh teh srečnih in veselih ter doživetih trenutkov na farnem banketu v popoldanskih urah smo izkoristili tudi priložnost čestitati g. Dobršku za njegov častiti 88. rojstni dan, ki ga je pred kratkim tako skromno, tiho in neopazno praznoval. Še na mnoga leta, g. Dobršek!

Majda Gunžer

Ciril Soršak..., (nadaljevanje)

Slovenke, ki se bodo znali zavrteti in razveseliti ob dobri slovenski glasbi in ki bodo znali ceniti vrednote slovenske kulturne dediščine in bodo pripravljene za ohranitev teh vrednot žrtvovati svoj čas in svoje talente. To zavzetost za slovenstvo opažamo pri Sorškovi otroci in pri mnogih, ki so v skupini Nagelj vadili svoje prve plesne korake.

Pri Cirilu Soršku folklorna dejavnost tako izstopa, da pogosto zasenči druge njegove aktivnosti, kot so na primer nastopi v gledaliških predstavah, ki segajo že tudi v prva leta njegovega bivanja v Kanadi. Nastopal je pri Slovenskem gledališču, ki ga je vodil Vilko Čekuta, pa pri Prosvetnem društvu Baraga, zadnjih deset

let pa pri Slovenski igralski skupini, kjer se je lotil tudi režije.

Kot zaveden Slovenec in rodoljub se je med prvimi vključil v Kanadski slovenski kongres, kjer je bil precej let tudi tajnik. Je tudi član Kanadskoslovenske gospodarske zbornice, kakor tudi Vseslovenskega kulturnega odbora. Vedno je pripravljen sodelovati pri raznih slovenskih manifestacijah in pri kulturnih in humanitarnih akcijah.

Vse te njegove dejavnosti zahtevajo veliko časa in napora. Podpora njegove družine je izredno pomembna. "Sam tega ne bi zmožel," pravi. "Imam razumevajočo ženo, ki me bodri in mi pomaga pri vseh mojih kulturnih prizadevanjih. Sin Mark

kaže kreativne sposobnosti pri koreografiji, hčerka Irena pa pa pomaga pri administrativnih poslih. Še najbolj pomembna pa je podpora staršev, ki svoje otroke navdušujejo za slovensko folkloro, jih vozijo na vaje in pomagajo na razne načine - pri šivanju in shranjevanju noš, zbiranju denarja za turnee itd. Tudi brez podpore nekaterih zavednih Slovencev ne bi šlo. Vedno se najdejo ljudje, ki s srcem želijo pomagati."

Delo, ki ga opravlja Ciril Soršak na kulturnem področju, še zlasti njegovo delo s slovensko mladino, bo nedvomno veliko pripomoglo, da bo slovenska skupnost v Torontu ostala močna in vitalna tudi v tretjem tisočletju.

novice iz kanadske slovenske skupnosti

Apimondia

Od 12 do 18. septembra 1999 je bil v Kanadi, v Britanski Kolumbiji, v Vancouvru Svetovni čebelarški kongres, znan pod imenom Apimondia. Apimondio organizira vsako drugo leto ena izmed članic Svetovne čebelarške organizacije. Prejšnji kongres je bil l. 1997 v Bruslju, Belgija. Apimondie v Vancouvru se je udeležila tudi Slovenija. Na kongresnih prostorih ApiExpo 99 je imela Slovenija svoje predstavništvo, kjer je reklamirala svojo čebelarško dejavnost in pa prihodnjo Apimondio, ki bo leta 2001 v Sloveniji.

V času Apimondie je Kanado/Vancouver od 8. do 14. Septembra obiskalo skupno s svojimi soprogami okrog trideset slovenskih čebelarjev. Bili so iz Gorenjske, Štajerske, Primorske in Dolenjske. Med njimi je bil tudi Lojze Peterle, ki je bolj kot čebelar znan kot politik in prvi predsednik slovenske vlade neodvisne Slovenije.

Preden so čebelarji nadaljevali pot v Britansko Kolumbijo, so obiskali Toronto, Niagarske slapove, Guelph, Hamilton in Kitchener z okolico. V Torontu so si ogledali turistične/zgodovinske znamenitosti, kot so parlament ontarijske province, CN stolp, St. Lawrence tržnico, muzej, univerzo. Ob reki Niagari pa so si ogledali zgodovinske kraje, ki spominjajo na vojno med ZDA in Veliko Britanijo v začetku 19. stoletja in velike hidrocentrale. Čebelarji so obiskali kanadskega čebelarja v Beamsville, čebelarški raziskovalni center na univerzi v Guelphu in v okolici znanstvenika dr. Tibor Szaboja, znanega čebelarškega strokovnjaka madžarskega porekla. V minonitski deželi v okolici Kitchenerja je bilo srečanje z minonitskim čebelarjem in obisk znane tržnice v St. Jacobu. V Hamiltonu je čebelarje sprejela tukajšnja slovenska skupnost. V dvorani sv. Gregorija Velikega jih je pozdravil župnik Franc Slobodnik, članice Katoliške Ženske Lige pa so pripravile kosilo. Srečanje v Hamiltonu bo čebelarjem in tukajšnjim Slovincem ostalo še dolgo v lepem spominu. Dne 12. septembra so se čebelarji iz Toronta odpeljali v Britansko Kolumbijo /Vancouver.

Na Apimondii v Vancouvru so se predstavili številni razstavljalci čebelarškega orodja, strojev in čebelnjih izdelkov iz obeh Amerik, Evrope, Azije, Avstralije. Med državami so bili zelo vidni predstavniki iz Kanade, ZDA, Nove Zelandije, Francije, Poljske, Argentine, Avstrije, Nemčije. Poleg vsakovrstnih medov so razstavljalci pokazali najnovejše tehnološke dosežke od centrifug za točenje medu, prevažanja čebel, vzgojo matic pa do postopkov zdravljenja čebelnjih boleznih, kot npr. gniloba zalege in zatiranje varoe (varoa je parazitski klop, ki uničuje zalego in žive čebele). Paralelno z razstavo čebelarške tehnologije so se čebelarški strokovnjaki iz celega sveta predstavili z referati o gospodarnosti čebelarstva, o uporabnosti čebelnjih produktov, kot so med, matični mleček, propolis in čebelnji strup za zdravilne namene.

V Vancouvru so si rojaki ogledali znamenitosti mesta, med drugim Capilano viseči most, Stanley park in občudovali z vrha Grouse gore pogled na Vancouver z okolico. Zvečer, preden so se čebelarji vrnili domov, so jih sprejeli vancouvrski Slovenci. Srečanje je bilo v njihovem narodnem domu. Čeprav je bilo srečanje kratko in nepredvideno, je vzdušje bilo veselo in ni trajalo dolgo, ko sta se oglasili harmonika in pesem.

Dne 14. septembra se je grupa, razen nekaj posameznikov, vrnila v Slovenijo.

Obisk v Kanado in Apimondio sta organizirala v Sloveniji Quo Vadis iz Ljubljane, v Kanadi pa Agri Cultural Tours iz Kitchenerja. Jaz sem rojake spremljal na poti kot predstavnik Agri Cultural Tours.

Franc Rihar

Pevski zbor "Srečko Kosovel"

Ljubezen do lepe pesmi že več kot pet desetletij združuje fante v Vipavski dolini. Pevski zbor "Srečko Kosovel" je bil ustanovljen leta 1946 v Ajdovščini kot sindikalni pevski zbor "Lipa". Do leta 1961 je bilo strokovno vodstvo v rokah zborovodje Doreta Krtelja. Za njim je prevzel strokovno delo v zboru Klavdij Koloini in je to delo opravljal več kot trideset let. Med tem časom se je zbor preimenoval v moški pevski zbor "Srečko Kosovel", ker so bili nekateri pevci dediči tega zbora, ki je že pred petdesetimi leti začel pod vodstvom skladatelja in dirigenta Rada Simonitija s pesmijo bodriti slovensko narodno zavest. Zbor je v naslednjih treh desetletjih postal eden od stebrov primorske in slovenske pevske družine. Zbor in Klavdij Koloini sta nosilca Gallusove plakete. Od leta 1995 dalje zbor nastopa pod vodstvom glasbenega pedagoga in zborovodje Igorja Hodaka. Tudi pod njegovim vodstvom uspehi zbora ne izostajajo.

Moški zbor "Srečko Kosovel" nastopa na koncertnih odrih na Primorskem ter drugod po Sloveniji, nastopal je že v vseh evropskih državah in v Argentini. Sodeloval je na številnih tekmovanjih in festivalih, kot v Gorici, Arezzu, Varni, Debrecenu, Toursu, v Heythuysenu na Nizozemskem, kjer je na mednarodnem tekmovanju "CRESCENDO" leta 1996 osvojil 1. mesto. Tudi na slovenskih tekmovanjih "NAŠA PESEM" je bil reden gost - na desetih nastopih je osvojil štiri zlate in pet srebrnih odličij.

Zbor bo letos prvič gostoval v Severni Ameriki. Sponzor njihove turneje je tovarna Fructal iz Ajdovščine. V ZDA bodo nastopili v Slovenskem kulturnem centru v Lemontu, v Julietu, v Kanadi pa bodo imeli nastope v Torontu pri župniji Marije Pomagaj 15. oktobra ob 7h zvečer po večerni maši, v dvorani Brezmadežne pa 17. oktobra ob 5h popoldne. Peli bodo tudi pri jutranji maši ob 8.45.

Cvetka Kocjančič

Beatifikaciji Antona M. Slomška so prisostvovali cerkveni dostojanstveniki iz Sarajeva, Zagreba, Toronta, Budimpešte, Vatikana, Maribora, Ljubljane, Innsbrucka, Celovca, Salzburga, Gradca, Sankt Paaltna, Linza, Eisenstadta, Banjaluke, Zadra, Varaždina, Splita, Reke-Senja, Gorice, Trsta, Beograda, Szombathela, Clevelanda, in med njimi sta bila tudi apostolski nuncij iz Poljske in nadškof iz Moskve.

“Prijatelj, pomakni se višje!” (Lk 14, 10)

S tem vzklikom iz Lukovega evangelija, želimo odslej v vsaki številki “Glasila” povabiti bralca v višine duhovnega sveta. Vsaka dobra misel in vsaka resnična umetnost je pravzaprav duhovna, zato nikakor nočemo reči, da so pač v tem članku duhovne misli, v ostalih pa ne. Vsaka izražena misel, ki človeka vabi nad raven povprečnosti v smer večje plemenitosti, večje iskrenosti, bolj pristne človečnosti, spoštovanja, večje ljubezni, je duhovna. Izraženo naj bo zato spoštovanje in iskrena dobrodošlica vsakemu prispevku v “Glasilu”, iz katerekoli zvrsti umetnosti ali poročanja, ki človeka povabi k razmišljanju in mu razkriva delček mnogovrstnega bogastva in veličine duha.

Svet potrebuje tvoje in moje lepote duše, čistosti pogleda, iskrenosti medsebojnih odnosov, bolj poglobljenega soočanja z resničnostjo; svetlobe, ki žari iz dobrega srca. Svet močno potrebuje duhovno prebujenih ljudi, ki izžarevajo duha sprave, medsebojno spoštovanje, prizanesljivost, veselje nad uspehi drugih, mir in ljubezen. Svet namreč ni le onesnažen s strupenimi kemičnimi sestavinami; zemlja, voda in zrak ne trpijo le od materialnega onesnaženja, ampak tudi od umazanije, ki jo povzročajo naše temne misli, medsebojno obsojanje, sovraštvo in pomanjkanje spoštovanja do drugače mislečih... In ali niso morda celo naravne katastrofe, kot so potresi in povodnji, v določeni meri posledica temnih naravnosti v nas?!

Samim sebi, ljudem ki so nam dani na pot, družbi in vsemu svetu dolgujemo preusmeritev v bolj duhovno gledanje in pozitivno usmerjenost. Naj bo zato zgornji naslov tebi bralec in meni povabilo: človek, ustavi se malo, pogled vase in dvigni raven svoje človečnosti, usmeri pogled proč od negativnega kritizma (kdo pa je brez napake?) v lepoto, veličino in bogastvo duha ki je v tebi in v soljudeh. S to usmerjenostjo se ti bo razodevalo neizmerno bogastvo duha, - in naš svet bo postal lepši, bolj vesel in prijazen, ker ga bo razsvetljevala luč, ki je v tebi!

Franc Slobodnik

Vabilo predsednika SIM

Slovenska izseljenska matica si prizadeva posodobiti in okrepiti vezi Slovenije s Slovenci po svetu, z njihovimi organizacijami, klubi, društvi in združenji. To nam piše novi predsednik SIM, prof. dr. Anton Bebler, iz Ljubljane. “Z veseljem vam sporočam, “pravi,” da smo v te namene razširili svojo dejavnost na elektronski strani na svetovnem spletu (Internetu). Na njih bomo objavljali novice o dejavnostih Slovenske izseljenske matice. Pripravljamo tudi seznam društev, ki bo, kjer bo mogoče, opremljen tudi z neposrednimi spletnimi povezavami, ter redna obvestila o dejavnostih društev slovenskih izseljencev po svetu. Naslov naših strani je <http://www.zdruzenje-sim.si>.”

Vabilo predsednika SIM je izšlo v *Reviji za Slovence po svetu* in nadaljuje z željo, da bi z uporabo novih elektronskih sredstev olajšali pridobivanje informacij o različnih dejavnostih, ki potekajo v Sloveniji, ter o drugih virih informacij o zadevah, ki bi utegnile zanimati naše izseljence, njihove potomce in druge, ki jih zanimata Slovenija in Slovenci. “Naša želja je, da okrepimo dvostransko občevanje s Slovenci po svetu in da tudi olajšamo medsebojno obveščanje med posamezniki in slovenskimi organizacijami na štirih celinah,” piše dr. Bebler.

SIM ima v načrtu tudi vzpostavitev stičišča za slovenska društva in organizacije po vsem svetu. Ob tej priložnosti vabi vsa društva in združenja, da na naslov elektronske pošte sim@siol.net pošiljajo obvestila o dejavnostih Slovencev po svetu. Po potrebi bodo pri SIM poskrbeli tudi za spletne povezave z nosili obvestil. Vsa ta obvestila v časovno, prostorsko in vsebinsko urejeni obliki, bodo dostopna tudi nam. (Rodni grudi za avgust/september in spletnim stranem je priložen vprašalnik, namenjen društvom in organizacijam Slovencev po svetu).

“Če zelite”, pojasnjuje vabilo iz Slovenije, “da so vaši podatki dostopni preko naših strani, vas prosimo, da nam po pošti pošljete izpolnjen vprašalnik priložen v Rodni grudi ali pa enak vprašalnik, ki ga boste našli na spletnih straneh. Slednjega pošljite na e-mail naslov.”

Slovenska izseljenska matica si prav tako želi, da bi društva poslala svoj logotip in slikovno gradivo o svojem delovanju. S tem bo mogoče predstaviti posamezna društva z znaki, ki so jim zares lastni.

Te novice iz Ljubljane pozdravljamo tudi mi, ki v Kanadi o tem poročamo. Čas je že, da se Slovenci po vsem svetu dejansko tesneje povežemo in izmenjamo drug z drugim prijazno prijateljsko besedo.

Spletne strani so že odprte

Dobrodošlico v obliki predstavitvenega nagovora je na prvi strani podpisal predsednik SIM, dr. Anton Bebler. Sledijo strani: O Matici, Po Sloveniji, Po svetu, Rodna gruda, Društva, Povezave, Novice. Vse je dosegljivo v slovenskem ali angleškem jeziku. Med dogodki “po svetu” zvezo marsikaj o delovanju slovenskih društev na Švedskem, v Avstraliji, na Hrvaškem itd. Med naslovi, ki spadajo v “Povezave”, je na prvem mestu Glasilo kanadskih Slovencev. Na isti spletni strani zvezo tudi novico, da deluje v Sloveniji Izseljensko društvo “Slovenija v svetu”. Od slovenskih medijev so tukaj dosegljivi RTV Slovenija, TV Pika, pa še zajeten izbor poročil iz Dnevnika, Ljubljanskih novic in Večera.

Ob treh zjutraj so se pred zaprtimi vrati prireditvenega prostora zbirali skavti, redarji, policisti in prodajalci. Z njimi je stal tam ob tej zgodnji uri tudi 86-letni Jože Trobentar, organist iz okolice Kamnika, ki je bil tako eden prvih “civilnih” udeležencev nedeljskih prireditev v Mariboru.

film

Dva slovenska filma na mednarodnih festivalih v Kanadi

Na Mednarodnem filmskem festivalu v **TORONTU** so nekajkrat vrteli nagrajeni slovenski celovečerec "**V leru**", ki je bil favorit na letošnjih festivalih v Portorožu in v Karlovih Varih. V Sloveniji so ta film označili za preprost film o preprostih ljudeh brez olupšavanja in nepotrebnih dodatkov, režiserju Janezu Burgerju pa pripisali "izjemen občutek za kadriranje in detajl, za delo z igralci naturščiki, kar daje filmu podobo toplega emocionalnega in zrelega dela." Scenarista Janez Burger in Jan Cvitkovič sta si delila tudi nagrado za najboljši scenarij, slednji pa je bil kot glavni igralec v tem minimalističnem črno-belem filmu še proglašen za najboljšega igralca leta.

Najpogostejša oznaka tega celovečerca je realizem v smislu znanega mota "Manj je več". Naslov je prevzet iz avtomobilističnega žargona (v angleščini "Idle Running") in filmski kritik Andrej Šprah je opozoril gledalce na to, da je v izbiri med prostim tekom, tekom na mestu ali mrtvim tekom tista razlika, ki določa diferencio specifično-čustvenega, duhovnega ali najpreprosteje bivanjskega stanja protagonistov filmskega univerzuma, ujetega v kronološki čas neopredeljive zdajšnjosti. Po njegovem naj bi po režiserjevem prepričanju dajala prav črno-belost filma občutek takšnega nedoločljivega časa...Slovenski filmski kritik Uroš Smašek pa je zapisal, da je film "**V leru**" eno najprijetnejših presenečenj slovenske kinematografije v zadnjem času nasploh, in dodal, da je rezultat Burgerjevega in Cvitkovičevega dela (film so posneli v pičlih osemnajstih dnevih!) če ne popolnoma navdušujoč, pa "vsaj" izredno visoko nad povprečjem domačih gibljivih slik. Vsebinsko filma je

isti publicist nazorno razložil takole:

"...Zgodba ni pretenciozna, morda se bo komu zdelo celo preveč obrobna, vendar je pripovedno kompaktna, vsebinsko koherentna in predvsem življenjsko pristna. Ne, tu ni velikih junakov, ki bi se borili za usodo države, so samo obrobneži, ki si še z lastnim življenjem ne znajo priti na čisto. Cvetkovič igra Dizzija, večnega študenta v študentskem domu, ki namesto da bi se posvečal zaljubljeni kolegici Evici ali po možnosti družinsko ustalil ob ljubeči Marini, raje v prazno razmišlja o bistvu človeka in smislu sveta ter se vsak večer zapija s prijateljskima...Vsakdan pa se Dizziju korenito spremeni, ko dobi sostanovalca, bruca Marka, ki se mu nazadnje pridruži še njegovo noseče, prikupno dekle Ana. Ta simbioza začne Dizzija postopoma postavljati na trdnejša tla ter ga spodbudi, da ne bo več živel v leru, da se odpelje v svet -s polnim "gasom", s kakršnim diha tudi vsa pričujoča črnobela trpka komedija iz študentskega življenja, ki ponekod seže prav do srca".

Režiser Janez Burger je že prej posnel šest kratkih igranih filmov in dva dokumentarca. V Sloveniji ga poznajo tudi kot ustanovitelja eksperimentalnega gledališkega studia Burgerteater. Nekaj podobnega velja za Jana Cvitkoviča: tudi on ni pristopil k temu filmu brez izkušenj na področju scenaristike, saj je za svoj scenarij igranega kratkometražnika "**Rop stoletja**" lani prejel Grossmanovo nagrado in prispeval nekaj scenarijev za dokumentarno televizijsko nanizanko "**Odklop**".

Torontska publika je prav zadovoljna odhajala iz kina Varsity, kjer je bil "**Idle Running**" na sporedu vsaj trikrat. Med gledalci je bilo opaziti kar precej naših ljudi. Režiserja in glavnega igralca ni bilo sem, prišel pa je producent Danijel Hočevar.

V **MONTREALU** se je quebeški mednarodni filmski festival končal že malo pred torontskim. Tam so sprejeli v program Novi trendi prvi slovenski animirani celovečerni film "**Socializacija**

bika?" Ta film sta eno celo desetletje dolgo potrpežljivo risala z roko Milan Erič in Zvonko Čoh, za svoj animacijski "trik" pa sta dobila že lani slovensko glavno nagrado.

Zgodba o biku? boste vprašali. S tem ni tako, kot si morda mislite. V filmu nikakor ne gre za preprostega bika z domačih pašnikov, marveč za bitje iz daljnega ozvezdja.. Zgodba je torej fantastična, pravzaprav se odvija v filmu kar dve zgodbi vzporedno: prva je z obrobja Andromede, kjer živijo bitja, ki jim nikotin evolucijsko škoduje in se zato razvijajo nazaj v nižje razvita bitja. Ta filmski bik je pač nikotinski odvisnik, kazensko premeščen na Zemljo zaradi svoje razvade...Na Zemlji pa živita brata znanstvenika, ki se ukvarjata s pospeševanjem evolucije. Bik postane predmet njunih raziskav in ...evoluirava za stopnjo nazaj, v človeško podobo...Razume se, da prihaja v tej zabavni zgodbi do velikih zapletov!

Film je delno nastal v Budimpešti, ker v Sloveniji ni tehničnih možnosti in ne tehnične baze za tovrstne filme. A sem nekje vseeno prebral, da obstajajo relativno krepka znamenja, da utegne zaradi avtorske duhovitosti dueta Erič-Čoh njun bik postati kulturna figura po zgledu znanih hollywoodskih risank.

Septembrska uvrstitev dveh uspešnih slovenskih filmov v program enega in drugega kanadskega mednarodnega filmskega festivala je vsekakor lep poklon slovenski filmski industriji in njenim umetnikom.— I. D.

Sin slovenskih staršev iz Venezuele-mojster fotograf

Fotograf Jose Voglar, rojen leta 1955 v Valenciji slovenskim staršem, se je avgusta meseca predstavil s svojimi črno-belimi in barvnimi fotografijami v Postojni in Brestanici, septembra v Ljubljani, v prostorih Slovenskega svetovnega kongresa, z razstavami svojih del pa se bo poslovil od domovine svojih roditeljev decembra meseca v Krškem.

V Venezueli se je med letoma 1947 in 1960 naselilo kakih 600 Slovencev, večinoma v Caracasu in Valenciji. Jose Voglar je odraščal v izseljenski družini. Na karibskem otoku Isla de Margarita je študiral morsko biologijo in si obenem pridobil prve poklicne fotografske izkušnje. Zdaj je že nekaj let samostojni fotograf.

literature

birches

by Franc Sehovic

She opened the front door and stepped into the warmth of the late afternoon sun reflecting off the silver patterned platter of lake in the distance. For a moment she stared into autumn's late light, her mind racing along a summer shoreline of moulded, melding rock profiles, short choppy waves grabbing at breezes, trees and scrub blurring by.

The heavy thud of the door behind her steadied her thoughts. She checked her handbag for car keys, touched David's letter and moved down the stairs. Halfway down the irregular slate walk, landscapes skimmed past her spinning into a vortex of softened shapes, threatening to pull her down into the warm rock pool where catfish lounged amongst the reeds waiting to be startled by a passing canoe. She reached out and leaned on the white birches. No one had seen her. A few leaves floated down past her to the golden ground thick with them. She adjusted her headwear. Fear crept over her in a drenching colour, staining the ground around her. It stopped.

She walked to her car with all the briskness of vigour feigned; instinct over matter. Key in one hand and the other on the roof of the car, she looked around the neighbourhood inhaling its coolness. She had plenty of time to get to the clinic. There was no one out on the street. The usual gaggle of kids was probably getting ready for dinner under the warm glow of their sets' eyes. She panned the row of young trees at the edges of lawns, stopping at the lindens' fading shades of yellow and remembered a part of the letter precisely for its acid etch. ...You feel my absence in your life and I feel yours in mine, but our relationship is at an impasse. I can't play this game any longer, not because I feel less for you...

What a selfish child he was; preoccupied with his own hurt feelings. What did he know about pain? She became impatient. What would he ever know? She got into the car, started the motor, letting it rev. It's hum comforting. What could any of them know? How quickly things had become complicated.

When Ray began losing interest in her after the birth of the twins and disguised it by talking about freedom of spirit, getting to know others, living less conventionally and being overwhelmed by his practise, she panicked. She made scenes. She cajoled,

tried to understand and then to imitate his behaviour. But her instincts told her that it was no use; she didn't feel the role. Even betrayal was difficult to summon.

About then, sweetly corruptible and sensitive David obligingly appeared. Attracted by her sensual smile and the mystique of being the younger man to an older woman, he pursued her with showers of poems and attention, until she fell, or was it, threw herself into love with him. It was a short, passionate affair; both of them exhilarated and intoxicated by the extremes of their behaviour. From the beginning she knew that it would have to come to an end. Much as she was fond of David, his possessiveness grated on her, and she often found herself wanting to be alone after they made love. Yet she felt a sense of responsibility; after all, she had encouraged him.

The break was not as difficult for her as it was for David. He took it badly and did his best to mend it by arranging seemingly innocent meetings, trying to blackmail her with his insecurities or overwhelming her with compliments and cheer. And sometimes, despite herself, it worked. When Ray made brief forays back into his romantic fantasies or was especially difficult, as he could be when he wanted to score an intellectual point, she fell back into the arms of David's considerable charms. He made it so easy for her. Where Ray was stiff and defensive, David was yielding and spontaneous. While Ray hid behind his clients, books and rationality, David traced her features with his fingers and kissed her with a softly firm passion that made her afraid of not yielding. She closed her mind to feelings of guilt and flowed with the current of her needs.

These momentary lapses were inevitably followed by retreats to the family and David's theatrical hurt-lover scenes when she didn't respond to his calls. She couldn't blame him, nor could she deal with him. Her forehead dropped onto the steering wheel. It felt cool against her feverish head. She swallowed a taste of nausea. Her life was a shambles. She felt abandoned. With the diagnosis, Ray and the twins put up an heroic front, but in a few months, it gave way to despair and avoidance. Ray distanced himself behind a wall of empty solicitudes and refused to deal with the reality. He began avoiding meals, excusing himself with meetings and clients' needs. All very legitimate, but transparent. The boys, fortunately, were away at school. She couldn't have managed with them at home; their fear was contagious. Even David, mistaking her latest rebuttal of him as just

another in a long line of indecisions, had finally had enough. She didn't blame any of them, but was angry with and needed them all. There was no one else. Certainly not her family.

She was an *only child*, and her parents, with whom she had finally been able to come to some accommodation, even the beginnings of friendship these last few years, were on the verge of collapse. Watching their own dying before them, they had become like helpless children. She couldn't open up to them, she was desperately trying to keep their spirits up. And she had almost been childless.

For years she had ignored her abortion, which she and Ray had agreed to, and which she had been left alone to survive. Now the question about how that child might have developed, who he or she might have been, how comforting it would have been to have it beside her, haunted her. Perhaps if Ray had not been so afraid of commitment then. But she had known, been afraid, that her relationship with him would be jeopardised if they had the child. No one was to blame. And no one, not even the twins, to fill that void.

Here she was, still alone, as alone as she had been before the staring panel of doctors who probed and worked her over as if she were a prisoner of war, an urban criminal. The humiliation of spilling her life and emotions on the floor before them still stung, as did the pain of the procedure with the cold indifferent hands, the bamboo umbrella, the hours of waiting, the pain and the inevitable exhaustion and feeling of uneasiness in her body that lasted for months. But it didn't compare to the despair she had felt at being deserted by Ray when she needed him most.

Although solicitous, he couldn't face seeing her at the hospital and when she arrived home, seemed too shocked by her appearance and depression to do anything but take the first opportunity to leave the city for a vacation. She had forgiven him because she loved him, but she hadn't forgotten.

She adjusted her seatbelt and looked at herself in the rearview mirror. Her hair was noticeably falling out. She adjusted her headscarf a little to the left. She had to move. People would be wondering what she was doing sitting in her car with the engine running. She hauled the wheel hard to the left, u-turned, and moved down the curving street towards the main intersection. She had plenty of time before her appointment.

The golden hue cast by the kitchens and living areas of the homes along her street

was beginning to take over the early evening sky. She could see children moving about frenetically, while their apronless mothers and tireless nannies seemed mired in slow motion. Some of the front windows reflected neon flashes of colour against the luminous backgrounds. The driveways were almost all filled with two or more cars and several front doors were opened wide and the glass side lights of the wooden screens muffled the sounds behind them. She slowed the car.

Routines. She needed routines like anchors securing her flapping edges of a life; or like waves keeping ideas rolling, keeping stillness at bay. Routines.

Her impulses rebelled at practicality. David had not been very practical. Coming to the bay had been a splotch of thought painted with a quick stroke over the mundane canvas of her life. And underlying that layer, the sure rhythmical strokes of guilt. It had been worth it. On a blanket by a river nestled in the Precambrian rock, reacting to instincts, when it should have been least with him. The boldness of their figures indelibly etched against stone, blanket edges moving with the breeze of flesh down to the molten bay, shades of green edging poking up into lighter hues against a deep sky. The sun catching at her wisps of hair on the stern gliding down channel into a deeply quiet lake dropping anchor slowly into waist-deep bottom and a swim in the afternoon shade, all bouncing back into consciousness.

She slowed to a stop at the intersection, waited, watching cars full of nattily dressed people making their way downtown for the evening. She remembered how full of herself she used to feel when she'd been one of them. How everything around her seemed more exciting, more bent to her will and pleasure. It was not important now.

David had misunderstood her return to her husband. More than being tired of their game, she was afraid, when they made love, of breaking down, of the cancer spilling out over him and having to face his reaction. She used the beginnings of her hair falling out to stop seeing him. At about the same time, she received his last letter

After that they occasionally met by accident or his design, exchanged a few cordial words which she knew was anathema to him and parted. She wondered why he hadn't noticed her altered appearance or the longing and loneliness fleeting across her eyes. Maybe he had.

There was hardly a break in the traffic up and down the hill. She relaxed, no one was behind her waiting to charge into the maelstrom. The traffic blurred into a

Ingrid Luzar: Reflections in Grey

smudge of glass and steel as she stared straight ahead.

She often woke early, sat looking at herself in the branched, nocturnal glow, probing for signs of her other self, the core of the skeletal mask before her, the self which had betrayed her, taken her life from her and set her on this path. Exhausted and still unknowing, she climbed back into bed when the sun began to spill its shrill bright light over the morning sills.

A short, weak bleat from a car horn focused her attention. She looked into the rearview mirror. One of the neighbours' daughters smiled and waved at her from behind the wheel of a microcar. There was a break in the traffic. She waved back a bit embarrassed and accelerated, hardly aware of the cars around her, yet moving towards her destination with a sureness that comes with either knowing one's way or not caring.

Some afternoons she sat in their backyard under the canopy of a very old oak whose life reached generations back to when the lake had lapped the shore a few hundred yards from the fronts of these homes, well before white men knew it existed. Its' central trunk was solidly placed, ignorant of boundaries, it spanned the perimeter of almost six homes. Its' arms reached out wide, glancing the edges of neighbours' lives. She ran her hands along and brushed her cheek against its' ridged bark, mentally climbing up through its' levels, resting on its' broad limbs from time to time to catch her breath and take in the view.

The city below her a plain of rippled, red, green, brown and clay coloured shingles interspersed with patches of foliage gently

sloping down to the reflecting glass altars of the core set against a background of concrete towers blocking the view of the lake's shoreline. She moved higher and could see the bands of variegated aquamarines bending their lines to the shore, stretching out into the lake. Nestled in those strong fingertips of branches, with the birds swirling and screeching like breezes around her, she stayed for hours. She'd miss that view, but felt good knowing it would be there long after she was gone. She stopped at the intersection at the bottom of the hill. The lens on the facing red light jumped out at her, vivid against its' yellow shell. She moved her head to the right; the green light against the evening sky was as deep, cool and comforting as the red was vibrant. She had not noticed them before. The last moans of sunset were dragging themselves off into the darkness of the west. The faces of her parents loomed large. Her family's concern was getting in the way of her ability to cope. Why did they have to keep on about it? Couldn't she be spared her final few days without having to face each moment? She screamed silently into the windshield.

A horn blared behind her. The lights had changed. She had no idea how long she had been staring at them. She made a slow left turn and continued on her way, not quite sure anymore of where she was or where she was heading. The car seemed to know its' way.

What had she left of value? Certainly not any of the trinkets and paraphernalia she had impulsively gathered over the years. Each piece of jewelry, clothing, furniture, art, books and recordings had seemed imperative to own. She thought she had made very careful choices, always mindful of form and subtlety. Now they cramped the rooms of the house with their presence, belonging to someone she no longer knew. She would have to deal with them soon.

David's letter had been bothering her for weeks; the words blurred into a single smear of recrimination. He had a way with words, whether of love or censure. And a canny ability to make her feel guilty. This made her angry, but even that was tinged with guilt. She had been brought up to smooth edges, not sharpen them. It grated on her. No room for blame now, but his shallowness still disappointed. She knew they couldn't last, but had hoped they could remain friends.

Stopped again. Waiting for the lights to change. She looked to her left up the small hill at Casa Loma, its' manicured face belying its' ravaged soul. It was intended as a monument to love, but all she saw was

literature

pomposity. Only the natural fauna at its' base and the simple Baldwin staircase along its' east garden wall kept it from complete crassness. And on her right was a development of facsimile Georgian townhouses. Imitations of an imitation.

The lights changed. She engaged the car. It lurched forward and stopped. What was wrong? She put her foot down on the gas pedal again and the car sputtered and jolted forward a foot or two and wheezed to a halt. The horns were immediately and mercilessly at her. She tried again, the starter clicked away. Nothing.

She was holding up traffic in two directions, from behind and coming north from her right. There wasn't much she could do, she wasn't strong enough to push the car across and out of the intersection. These days no one dared to help. People stayed in their machines, blared their horns and did their best to get around the scene as quickly as possible with as glowering a look as they could manage. The safest thing was to stay in the car and wait for a break in the traffic.

Impatient to stop the blaring of horns around her, she decided to get to a telephone. She opened the door of the car and stepped out just as a low Camaro impetuously surged from the back of the line of cars behind her. She heard the roar of the motor and turned to see the terrified face of a youngster clutching the steering wheel of a black monster baring down on her. There was no moving. Everything was in altered time; the glare of the headlights, panicked face behind the windshield, obscene scream of brakes, her arms going up in instinctual defence, edges of a clump of young white birches, sky's graduated shades of darkness. All inevitable. He blared by in a wide screech, gesticulating with his angry finger and crooked mouth. Her pulse raced, her knees weakened. There was still some life in her; physical fear was still a factor. She folded herself back into the driver's seat and tried the ignition again. For no apparent reason, the car started and she moved on.

The twins, Ian and Marsh, were a miscalculation rather than, as Ray believed, a calculated mistake. This time she was determined to ignore his trepidation and save herself from the probing of the abortion committee. Nevertheless, a mixture of happiness and dread coursed through her at their birth. They radiated the health and vibrancy of that wet spring and her breath caught at their tiny perfect features. But how would she cope? Divide

her love, pay full attention to both and possibly fail?

After a brief hospital stay, she was at home and there was no time to indulge such thoughts. Somehow she managed.

Until the boys started school, she scarcely had a moment to reflect on whether or not she was doing well with them. She moved through the traumas of childhood illnesses, basics of discipline, hygiene and socialisation as quickly as the seasons tinged her hair; each phase a little more complicated by the twins' development of language and their testing the borders of her tolerance.

They took it all very seriously, more as Ray would have, than she. Her only defence against their dual force was to make light of their solemnity and avoid minor confrontations that might escalate, as they did with Ray, into major fights. It made those years, when Ray made no more than the occasional show of fatherhood, bearable for her. But it didn't foster the warmth with her children that she thought a corollary of motherhood.

While her friends', once rebellious, children were migrating back to their mothers' sides with a devotion as fierce as their initial rebuffs. Ian and Marsh, although considerate and diffident, increasingly sought out Ray for emotional comfort and confidences. What had happened to her share of warmth? How had it dissipated into her surroundings without her being aware?

She circled the ochred mastiff of Queen's Park, crouching on guard at the doorstep of its' privileged tenants, oblivious of the traffic humming by on all sides, and stopped for the light at College. Stretching before her was the broad expanse of University Avenue which should have been grand, but was bland. Only Hydro's curved glass

Ingrid Luzar: *Green Lady*

headquarters on the southeast corner of College dared a spark of imagination. The rest was twin rows of hospitals, insurance companies, embassies, courts, a central isle of manicured plots of flowers, shrubs and trees, a few uninspired fountains, a smattering of mediocre sculptures, built-in benches petering out at a garish, utilitarian block of towers, headquartering various international corporations and blocking the view of the lake. Why did she bother being bitter about the view of the lake? She manoeuvred her way to the right hand lane approaching Princess Margaret Hospital. When Ian and Marsh were still helpless infants she cradled them against her breasts and felt the warmth of their velvet breaths and round pulses against her skin, sun streaming into her south facing bedroom. Mornings like those she didn't want to get out of bed and sometimes she almost didn't. She hadn't ever felt that way with Ray. After sex, which became rarer with the arrival of the twins, they moved to opposite sides of the bed or turned the TV on or got up to do something, alone. There never seemed time to laze in the rumpling of warm sheets and spent bodies. When he wasn't busy with his clients Ray used to repair this or that around the house. They could afford to hire someone to do the work, but he took pride in working with his hands, solving mechanical problems and being outdoors. It was a change from the air controlled dryness of his office which cut him off from the variations of weather he so loved. It also kept them apart, he in the complications of the latest improvement and she in the chaos of child rearing.

As the children grew so did Ray's distance from her. By the time the twins entered high school Ray had even stopped tinkering around the house. The maintenance was contracted out because he said he was too busy with his practise. She saw and felt even less of him. The boys were not much of a substitute for a mate. She could talk to them about their interests, adjudicate their quarrels and concern herself with their progress through school for only so long. She needed someone over whom she could loosen her concerns, someone to touch her, listen without judgment and reflect some of their warmth onto her. She was beginning to feel cold.

The regulars, blue stains on various parts of their anatomies, were all present. Lenny, the ever cheerful receptionist, checked her in and got her charts ready. Fortunately, there wouldn't be much of a wait today. She opened a magazine from the rack next to the chairs, "10 Ways To Keep Hubby

Happy”.

Her friends had spousal concerns of their own and their advice verged on the moronic. Enticements with plastic surgery, implants, expensive lingerie and perfume or courses in personality renovations seemed their only responses. If she thought their ploys might have an affect she would have considered them. She did try the role of the abused wife complete with scenes and flings, but it was no use, she had no enthusiasm for the part. She couldn't even convince herself that there was anything left of her life with Ray. It had been over long ago but she had refused to acknowledge it. And then David came along. He too was a disappointment. Any hint of crisis and he reverted to a pattern of behaviour that frightened her. He wouldn't be quite sure of what he was angry at and used her to vent his rage, dissipate it from his system, as if that was her reason for being. Usually it was over a trivial matter. If she tried to calm him, he'd pursue it even more fiercely, escalating the intensity of the attack until his vehemence was out of all proportion to the original spark. She didn't recognize him when that happened. And so, much as she needed and wanted him, she let go of him as well. She was letting go of everything, bit by bit.

The treatment tired her and left her barely able to manage the simple task of getting home. The clinic preferred that she use a cab, but she insisted on driving, her bulkhead against the chaos of despair. The trip back was a smear of unfocussed thoughts. As if in a coastal fog bank, she was aware of shapes as she passed them, moving through sounds, watery and sonorous, towards a clearing which she couldn't reach, just beyond. On the way up the last hill, the park's mercury vapour lights cut a harsh swath across her windshield and flooded the crab trees' thinning leaves with mute indifference. She turned into the dark treed tunnel of her street and felt more comfortable moving by the flush of lights which had reached the second stories of the passing homes. Smaller children were being put to bed and older ones were either pretending or doing their homework. She knew the routine.

She stopped the car beside her front garden and paused. She was tired. She got out of the car slowly and made her way up the walk. The young birches flashed some of the last of their brilliant coinage at her in the reflected porch light. Even disrobed, they held themselves elegantly against her mounting fatigue. She leaned against them, felt their cool smooth limbs beneath her

hot palms and looked around. All was quiet, all was well behind the golden glow of the facades around her. She moved away from the young birches, a moist palm print left on their skin, walked up the stairs and closed the heavy door behind her.

i avert...

i avert my eyes
from the soiled, sullen,
staring stairwells of memory loss
from the huddled over vents
medusa dreams spiralling up thru knotted
lives
from the rows of poseurs scantily smiled in
pained bravado
billboarded along an avenue of loneliness,
lust &
desire

i avert my eyes
from the mumblers, the stumblers,
the shufflers and weavers of voices,
from the shriekers of doom, hagglers with
dawn,
poppers of calm and hecklers of phantom
pursuers
from the waiting disused, the forgotten,
confused,
the abusers, accusers, the long list of users

i avert my eyes
from the silently suffering, savagely torn,
unjustly born
from the callously strewn, nations in ruin
from the innocent bearing of life's endless
lies

i avert my eyes
from reflections

i avert my eyes
from myself

dream (1)

i dream a night
white blanket of kisses
warm wet bodies under
a moon whispering hoary
across an endless sky

dream (3)

incessantly rapping
gate knocking
waking
to the tempo of swaying branches
measured breathing
turning back over
into
another waking

waubaushene

an early summer sky crowds billowy
up against sumack sandy hills
stretching down to the bowl of bay
incessantly slapping offspring
across its waking face while
terns skip and squeal their objections.

a kingfisher beats its prey
senseless against a boulder
raises it to swallow
seagulls scream and wheel at
the edges of a steady onshore.

morning's born
without regard.

Translator Ovaska awarded in Finland

Slovenian translator Jelka Ovaska Novak received Finland's 1999 award for translation and promotion of Finnish culture abroad. Ovaska has translated twelve literary works from Finnish so far. The award was presented to her by Finnish Cultural Minister Suvii Linden.

Vilenica Award

At the 14th international gathering of writers, the central European prize for literature, known as the Vilenica Award was this year presented to Swiss writer Erica Pedretti. At the gathering, around 100 participants from 28 countries focused on Trieste, an Italian city situated near the border with Slovenia, from the aspect of culture and co-existence in a united Europe; while editors of literary magazines discussed the European identity and the possibility of launching a magazine of European literature.

Aleš Debeljak pioneered Slovenian literary entry into the American "republic of letters." He edited the first couple of English translated anthologies of Slovenian literature, presenting the rich tradition of Slovenian writing independently of the Yugoslav straightjacket. His recent publications in the United States include a scholarly book *Reluctant Modernity: The Institution of Art and its Historical Forms* (Rowman & Littlefield, 1998) and a comprehensive anthology *The Imagination of Terra Incognita: Slovenian Writing 1945-1955* (White Press, 1997), which he edited.

VIZIJA O MISIJONARJU DANAŠNJEGA ČASA

Majda Gunžer

V svetovnem merilu je gospodarska izgradnja privedla človeštvo do splošnega optimizma. V tem svojem optimizmu je ekonomija napredovala še in še, krog dežel z visokim standardom se je širil. V vsem tem navdušenju pa je bilo pričakovati, da se bodo ljudje rešeni materialnih skrbi, vedno bolj posvečali kulturno duhovni ravni svojega razvoja. Vendar pa je ta optimizem vedno bolj in bolj v nevarnem upadanju. Veliko ljudi je zajel val malodušnosti in vsesplošnega razočaranja. Kriza današnjega človeka ni samo strah pred materialnim pomanjkanjem, temveč je veliko globlja, vseobsežnejša. Malodušnost ustvarjajo vzroki, ki z današnjim načinom življenja nudijo človeku samo še beg samega pred seboj. Izhod iščajoč v uspešnostih in samopotrditvah potrošništva in materialne naravnosti. Sama nemoč človeka se pokaže v skrivaštvu, v strahu razodeti se okolici. Ostaja sam s seboj, čeprav je okrog njega zapolnjen z vsem mogočim. V takšnih trenutkih se začne zavedati svoje človečnosti. Občutek zapažanj je mnogo ostrejši, svet in vse kar ga obkroža zaznava z večjo mero kritičnosti. Začenja iskati in spoznavati svoj smisel, smisel življenja. Človek poskuša razumeti vse tiste stvari, ljudi in njihov odnose, ki se mu prej niso zdeli pomembni in zanimivi. In v tem iskanju svojega smisla, ko ga zatrdno spozna, verjame vanj, na tej poti tega spoznanja prestaja tudi trd in dolgotrajen boj... Prav o slednjem, o človeški naravnosti, ko človek v sebi začuti nekaj močnega, pomembnega, se v njem iniciira tisto, čemur sledi, ga žene naprej, da v zmožnosti premagovanja preprek dosega svoj smisel. Prav zaradi te besedice "Smisel", zakaj smo, kakšni bi morali biti človeški odnosi, potrošništvo razvitega sveta in na drugi strani revščina nerazvitih držav, vojne..., sem pred kratkim čisto po naključju zašla v zelo nekonvencionalen, prijeten, sproščen, odkrit in nadvse zanimiv pogovor. Moj sogovornik je bil jezuit, misijonar, g. Janez Mlakar. Še preden pa sva pričela z pogovorom v prijetnem okolju, ob dišeči kavici, se mi je nehote porajalo nešteto misli in vprašanj. Smisel, vizija misijonarja današnjega časa. Ali nišmo v bistvu lahko prav vsi, ki tvorimo to našo človeško skupnost, misijonarji današnjega časa? Človek človeku biti misijonar v vsakem okolju in situaciji. Biti misijonar, zdrav človek, ki izžareva zdravje, optimizem, veselje do življenja, biti pošten do svoje osebnosti in soljudi, razvijati v sebi zdravega duha v zdravem telesu. Živeti

polno življenje, čeprav včasih to težko v polnosti razumemo, kaj šele, da nam to postane življenska stalnica. V tej naši radosti, je potem tako lahko slediti in vplivati na soljudi in jih, v kolikor smo mi tisti, v katerih se je naselila močna in pozitivna življenska energija, osveščati ter jim pomagati. V meni se prepleta niz misli in vprašanj, ali ni poslanstvo nas vseh, ki tvorimo to človeško skupnost, vizija misijonarskega dela kjerkoli? Tukaj smo, da drug drugemu olepšamo dan, teden, uro, pa najsi bodi to v družini, šoli, skupnostih, tudi na državnih ravneh... Medsebojna pomoč in spoštovanje ter ljubezen do ljudi so že tako stare resnice, ki pa so v življenju pravih misijonarjev način življenja samega..."

Janez Mlakar je bil rojen v prelepem Bohinju na Gorenjskem, kjer vsakemu od nas, ki smo že imeli možnost uživati v tej prelestni lepoti in tišini, mati narava dokazuje svojo veličastnost. Mladost je preživel na Gorenjskem, v jezuitski red je vstopil v Mariboru, bil dve leti v noviciatu in nato tri leta v Zagrebu študiral filozofijo. Leta 1969 je odšel na Irsko študirat teologijo. V duhovnika je bil posvečen leta 1972 in kmalu po posvetitvi je v njem dozorela odločitev postati misijonar. Že v letu 1973 je pričel z misijonarskim delom v Afriki, v Zambiji, kjer je še danes.

V Zambiji deluje z irskimi, poljskimi, kanadskimi, ameriški in slovenski misijonarji, ki pa niso vsi iz jezuitskega reda. Želel je, da omenim slovenske misijonarje, ki z veliko mero požrtvovalnosti doprinašajo k dobrobiti tamkajšnjih ljudi. Naj jih omenim: Janez Hujdrca, Lojze Podgajšek, Jože Grošel, Stanko Rozman, Jože Ravter, Lovro in Ratko Rudež, Lovro Tomažin in Miha Drevenšek.

Država Zambija je postala neodvisna leta 1964. Je jugovzhodna dežela v Afriki z 10 milijoni prebivalcev. Njeno glavno mesto je Lusaka. Ker se Zambija nahaja v 1000 m nadmorski višini, ima prijetno klimo, kar ugodno vpliva na rodovitnost, bujno rastje in možnosti obdelovanja zemlje. Zaradi treh velikih rek in umetnih jezer, ki jim nudijo predvsem pridobivanje električne energije, to tudi izvažajo. Predvsem v Kongo in Zimbabve. Bogata je tudi na rudni bakra, vendar zaradi zelo nizke cene jim to področje trgovine ne prinaša denarja. Zambija se ponaša z velikimi nacionalnimi parki, eden od teh meri 44.000 km². Torej ima ta dežela v sebi velik turistični potencial, ki pa ni izkoriščen. Temu so krivi neurejeni človeški odnosi.

Življenje ljudi se odvija na zelo nizki stopnji razvoja. Tamkajšnji človek je ujet v svojo kulturo, ki je nam povsem nerazumljiva in tuja. Žive v krvni povezavi in razširjeni družini, kjer otroci v pravem pomenu ostanejo otroci vse do 35. leta. Brez vsakršnih pravic. Šele po 35. letu, ko se ta mladec dokaže predvsem v nenehnem bivanju v njihovi družini, klanih, ostaja zvest vsem tradicijam, ki mu jih narekujejo prejšnje generacije, postane polnopravni član družine. Tudi izobrazba ne igra vloge v prevzemanju vodilnega položaja v družini. Zaradi neosveščenosti in načina življenja je 50 odstotkov prebivalstva okuženega z aidsom.

Otroci se v Zambiji šolajo kot v ostalih državah. Vendar prav zaradi te svoje ujetosti v način življenja v domačem okolju, ujetosti njihove kulture, prihaja med generacijami, odraščajočimi v šolah, starši, ter vodilnimi na različnih področjih, do velikih razhajanj in konfliktov. Otroci zbeže od doma zaradi neosveščenosti svojih staršev, opustijo šolanje in pristanejo na samem robu družbe. Ujeti v svoji nemoči se podvržejo kriminalu. Veliko je tudi medsebojnih obračunavanj v generacijah različnih družin, klanov. Zavist in pohlep v človeku sproži negativne človeške lastnosti, ki pripeljejo do izginotenj ljudi in umorov.

Zambija je v zadnjem času tudi pribežališče velikega števila beguncev iz Ruande, Burundije, Konga, Angole...

V takšnem stanju, situaciji, v kateri se nahaja ta dežela, so prav ti misijonarji, ljudje polni energije, zdravega duha ter zaupanja v človeka in njegovo dostojanstvo pravi biser in zdravilo. Pomen njihovega misijonarstva bi lahko razdelili v tri smernice oz. tri področja:

Na sliki v sredini: Janez Mlakar

1. Graditi bolnišnice, biti predvsem v pomoč iz humanitarnih razlogov, saj se boleznj širijo neizmerno hitro. Omeniti moram velikega borca prav za to področje misijonarstva, misijonarja Stanka Rozmana. V svoji zagnanosti in borbenosti je utegnil pritegniti v svoje številne projekte gradenj bolnišnic in nabave oprem številne sponzorje iz celega sveta. Največ iz Belgije in Japonske.

2. Drugo področje, kjer misijonarji potrjujejo svoje nesebično, nezanemarljivo in predvsem iz človeškega spektra gledano poslanstvo - vzgojnoizobraževalni smoter. Gradnja šol, izdajanje časopisov v lokalnem jeziku, ustanavljanje samostojne televizije, radia, svojih tiskarn. Velik poudarek posvečajo misijonarji izgradnji celokupnosti razvoja človeka.

Na tem področju bi morala omeniti in dati veliko priznanje misijonarju, ki ga imam čast poznati, saj je moje gore list, iz okolice Ptuja, minorit Miha Drevenšek. Že drugo desetletje se neutrudno, z velikim optimizmom, predvsem pa z veliko mero ljubezni predaja svojemu poklicu. Ljubezen do glasbe in kulture nasploh je rodila čudovite sadove. Njegov pevski zbor BA CENGELO kar bi pomenilo OTROK LUČI, ki ga sestavljajo domačini Zambiji in pojejo v več jezikih, tudi v slovenščini, so bili na gostovanjih v vseh koncih sveta. Prav v času beatifikacije Antona Martina Slomška so bili na gostovanju v Sloveniji. Miha Drevenšek je neutrudno tudi navzoč v političnem življenju, redni gost okroglih miz in predavanj na nacionalni televiziji. Torej borec v vseh smereh bivanja in človeka vrednega življenja.

3. Tretje področje, krona k ostalima smernicama delovanja misijonarjev je pa seveda evangelizacija. Pastoralno delovanje. Ljudje, ki so poslani oz. v sebi čutijo klic, da pomagajo tem ljudem do izpolnitve človeških sanj. S svojim zgledom dokazujejo, da jih nič ne ustraši pred nevarnostmi, ki na njih prežijo zaradi ujetosti ljudi v njihove kulture. V središčih grade cerkvice, kjer se odvijajo cerkveni obredi, in skrbe za estetsko lepoto.

Saditev dreves, lepote grmičevja in urejanje narave daje tem prestrašenim ljudem občutek varnosti, topline in izpolnitev sanj. Vse to misijonarji podkrepijo še z besedami ljubezni iz evangelija in svetega pisma. V tem svojem opazovanju in tudi soudeležnosti, v simbiozi verovanja v nadčloveške zmožnosti in Boga, v priučenosti opazovanja lepote narave in spoznavanju kulture, zaživijo svoje lepše življenje.

Tukaj je torej smisel misijonarstva. Osveščanje ljudi v vseh smernicah življenja,

kakršnih koli revežev, ali na duši ali na telesu. Da bi pa mogli misijonarji biti kos temu neutrudnemu in vizionarskemu poslanstvu, morajo sami poskrbeti tudi zase, da izžarevajo zdravje, optimizem, veselje do življenja, razvijajo v sebi zdrav duh v zdravem telesu.

Vredno je omeniti, da sem v pogovoru z misijonarjem Janezom izvedela tudi za njegovo šibko točko, ali še bolje rečeno njegov zvesti konjiček. Je zelo vnet igralec golfa. Gibanje na svežem zraku, hoja in vztrajnost v mirnosti duha sta mu v veliko pomoč pri premagovanju stresnih situacij. Janez Mlakar, misijonar iz Zambije, zelo zanimiva osebnost, ki izžareva pri svojih že zrelih letih mladostno svežino in iskričnost duha, otroško razigranost; v izraženih mislih pa s kvaliteto besed preseneti in daje veliko misliti sogovorniku.

Sedaj je Janez že dva tedna v Veliki Britaniji in družbi multikulturnikov iz vseh koncev sveta, različnih starosti in narodnosti, spola, redov in svetovnih nazorov. Eno leto se bo udeleževal različnih seminarjev, predavanj in forumov z glavno temo: Misijonarjenje. Izmenjava mnenj že prekaljenih misijonarjev in napotki mladim, ki tako z velikim optimizmom in entuziazmom pristopajo v veliko družino ljudi dobrega srca in dajejo nesebično pomoč tistim, ki so je nujno potrebni. Način pristopanja k različnim problemom, s katerimi se v misijonarstvu srečujejo širom po svetu. Vse to in še več bodo teme, ki bodo gotovo rodile sad po enoletnem bivanju enako mislečih in v stremljenju k istim ciljem. Seveda pa v tem času misijonar Janez Mlakar ne bo pozabil, sicer tudi ne bi mogel pozabiti na svoj golf. Saj kot sam pravi: "To je moj eliksir". Tak način življenja mu daje življensko energijo in ostaja zdrav.

Po najinem sproščenem pogovoru, polnem domačnosti, bogatem v izmenjavah misli in vprašanj, ki ga je zelo težko v pravi obliki prenesti na papir in ponoviti, sem zaslutla v Janezu velik naboj pozitivne energije, pozitivnega razmišljanja v vseh smernicah življenja. Predvsem pa radost do sebe in ljudi, življenja in zaupanja v dobro in lepoto. V naravo.

Vsak izmed nas, ki bi našel v sebi te lastnosti in stremljenja, bi v vsaki dani situaciji in danem okolju misijonaril in bil misijonar današnjega časa. Ni smoter samo, da pomagamo z dajanjem stvarnih reči, da darujemo denar, gmotna sredstva. Smisel je, da nudimo drug drugemu takšno pomoč, s katero more tisti, ki je šibkejši, izoblikovati svoje življenje in osebnost. Janez Mlakar, misijonar pravi: "Ne dajati nenehno človeku ulovljene ribe v usta, temveč mu dati v roke trnek in ga naučiti, kako lahko ribo ujame sam." In to je tista srčika, njegova gonilna

sila, motiv zaradi katerega neutrudno, v polnem optimizmu vztraja na svoji začrtani poti, v Zambiji. Ker pa sam zelo skrbi zase, za svoje telesno in duhovno kondicijo, vem, da bo vsem svojim prihodnjim nalogam in problemom kos. K temu je potrebno dodati še: Janez Mlakar, misijonar, je človek velikega formata, intelektualec, filozof, ki z veliko mero optimizma zre v človeka in zaupa v Božjo previdnost. Želim mu veliko uspeha in sreče v njegovem poslanstvu!

Uspešna turneja ansambla Nagelj iz Slovenije

Od 25. avgusta do 6. septembra je v Kanadi in ZDA gostoval ansambel Nagelj iz Slovenije. Njihov program je bil zelo natrpan, saj so v tako kratkem času imeli kar šest nastopov. Že takoj drugi dan po prihodu v Toronto jih je čakala naporna pot v Cleveland, kjer so v petek zvečer igrali na Slovenski pristavi. Obisk je bil izredno dober in vzdušje v dvorani je bilo enkratno. Iz Clevelanda so odšli v Windsor, kjer so nastopili v nabito polni dvorani slovenskega društva Zvon. Naslednji dan so igrali na pikniku v Slovenskem parku v Guelphu. Čez teden so si nekoliko ogledali Toronto in okolico, v petek pa jih je čakala naporna pot v London, Ontario, kjer so pri društvu Triglav polepšali slavje njihove 40-letnice. V soboto, 4. septembra so nastopili pri društvu Holiday Gardens v Pickeringu, v nedeljo pa v Allistonu na tradicionalnem Oktoberfestu, ki ga vsako leto prireja Slovensko lovsko in ribiško društvo.

Povsod, kjer je ansambel nastopal, je s svojimi melodijami navdušil naše rojake, tako pevca Brigita Vrhovnik in Brane Jagodic, kot instrumentalni del ansambla, ki ga sestavljajo harmonikar Stane Kregar, ki je tudi vodja ansambla, kitarist Bojan Urbanija in baritonist Brane Lukan.

Skupaj z ansamblom Nagelj sta prišla v Kanado tudi g. Franci Trstenjak, direktor programov radia Ognjišče, in g. Igor Dolinšek.

Turneja ansambla Nagelj v Kanadi je organiziralo Slovensko lovsko in ribiško društvo. Organizator Lojze Kocjančič je spremljal člane ansambla na vseh njihovih nastopih. Lovsko društvo se zahvaljuje družinam Kocjančič, Flegar in Peternelj, ki so gostile člane ansambla.

memoar

Spominjam se ...

Paul Larič

"Mladost je norost; čez jarek skače, kjer je most." To so nam povedali v prvem razredu osnovne šole (Vadnice) v Mariboru. V drugem razredu pa smo peli: "...znam pisati in brati in skakati po trati." Vse to, seveda, poleg marsičesa drugega: računstva, pisanja, risanja, petja, ročnega dela, deklamacij in tako dalje. V tretjem razredu, leta 1934, ko je morilčeva kroglja ubila v Marseillesu kralja Aleksandra, pa so naši učitelji obesili v vsakem razredu njegovo sliko na steno in pod sliko je pisalo: "Dragi moji otroci". Sledil je kraljev pozdrav z željo, da bi mi otroci postali dobri državljani in se ponašali s tem, da smo Jugoslovani. Zvedeli smo tudi, da so bile kraljeve zadnje besede: "Čuvajte mi Jugoslavijo!" No, v četrtem razredu, ko smo že imeli deset let in se vedli kot odrasli, smo že govorili o lepih puncih in upali, da bomo v gimnazijskih razredih skupaj z dekleti. Sanjali smo o tem, kako nam bo mogoče le uspelo, da bomo sedeli poleg lepe Sonje, ali Vere, ali Ljubice, ali pa Jelke. Saj lepotic ni manjkalo med mariborsko mladino. Sanjarenja pa tudi ne.

To so bili nepozabni časi. Ko je Italija napovedala vojno Abesiniji in se je ves svet nad tem početjem zgrozil, je neka čokoladna firma na Hrvaškem prodajala v vsakem zavitku čokolade z eno sliko iz te vojne. Mi smo zbirali te slike z naslovom "Abesinski rat u slici" in si z njimi polnili svoje albume. Vsaka čokolada je veljala en dinar. Mnogo boljše čokolade pa je delala firma Mirim iz Maribora, za dva dinarja po komadu. V zavitkih te čokolade si dobil slike raznih etničnih prebivalcev celotnega sveta. Najbolj redka in zato tudi zelo cenjena je bila slika "Ognjenozemljana". Kje je ta živel? Tega nismo vedeli. Ko si napolnil svoj album s slikami, ti je tovarna Mirim poklonila škatlo najboljših čokoladnih bonbonov!

Najlepši spomini iz starih časov pa so povezani s prijatelji in prijateljicami, ki jih še danes vidimo kot takratne otroke. In čeprav smo odšli v različne smeri, posebno po izbruhu druge svetovne vojne, in smo se po vojni le še redkokdaj srečali, so nam ta snidenja vedno prinesla ogromno veselje. Vsakokrat smo znova obudili spomine iz naših mladih let, posebno tiste iz osnovne šole.

Nobeden od nas ni pozabil imen naših učiteljev od prvega do četrtega razreda. Spomnili smo se

Kutina, Koprivca, Ravtarja in Bajdeta. Kako smo jim še danes hvaležni za to, da so nam odprli oči za svet, glasbo, literaturo, zgodovino, naravo! - za vse, kar še danes visoko cenimo. Spomnili smo se nogometnih iger po šoli, smučanja in drsanja pri Treh ribnikih, in koketiranja s puncami v nedeljo po maši - na "promenadi", takratni Aleksandrovi cesti.

Zdaj se že bližamo letu 2000. Kdo od nas si je neki mislil, ko smo bili še majhni otroci, da bo marsikateri izmed naših prijateljev tako dolgo živel, da bo zakorakal v tretje tisočletje? Pa ne samo to. Kot otroci si tudi nismo mogli misliti, da bomo obdržali tako močne spomine iz preteklosti in v mojem primeru, tudi še nekaj našega jezika, šestdeset let po odhodu v Ameriko...

Kaj vse to pomeni? Samo tole: če se z veseljem spominjaš starih časov, si lahko hvaležno poveš, da si izredno dobro živel!

New York, 11. avgusta 1999

(Pavle Larič je avtor uspešnega ameriškega avtobiografskega romana "MARIBOR REMEMBERED", (New York, 1989). V Novi svet se je izselil s svojimi starši leta 1940, ko je bil star 14 let. Zgornji spominček je napisal posebej za GLASILO.)

Letošnje stoletnice našega umetnika **Božidarja Jakca** so se v Sloveniji še prav posebej spomnili v Kostanjevici na Krki in v istrski Padni s priložnostnimi spominskimi prireditvami. Ta naš znani umetnik je umrl pred desetimi leti, bil pa je mojster portretov in krajine. Likovnost so bile za njega "lepe umetnosti", čar estetskega in pozabljenega umetnost razmišljanja, o naravi, človeku in zgodovini skozi krajine, dogodke in portrete...

SLOVENKA V HOLLYWOODU

Gledališka režiserka in filmska delavka **Saša Jarh** je menažer produkcije, koordinator in nadzorovalka na snemalnih lokacijah pri filmskem podjetju Gajdecki Visual Effects, ki ima svoj naslov v Torontu in Vancouvru. Za te podatke bi kakopak malokdo zvedel, če ne bi bilo v Los Angelesu televizijskih nagrad z imenom **Emmy**. Jarhova je bila namreč s svojo ekipo sodelavcev imenovana za to prestižno hollywoodsko nagrado v kategoriji **Outstanding Special Effects for a Series**, in še posebej za epizodo "Machine Dreams" iz enourne akcijske fantastične (sci-fi) serije filmskega podjetja Alliance -Atlantis z naslovom "Total Recall 2070". V isti kategoriji se je potegovalo za prvo mesto samo devet severnoameriških teamov in med njimi je bila tudi filmska serija Star Trek s kar štirimi nominiranimi epizodami. Le-ta je potem tudi zmagala in dobila svoj Emmy, kar ni prav nič čudnega spričo njene velike priljubljenosti pri filmski publikli. To pa nam obenem tudi dosti pove o kvaliteti filmskega dela, ki ga opravlja team Saše Jarhove, saj jim je letošnji Emmy ušel takorekoč "samo za las"... No, v Hollywoodu pa so le bili! Tudi naša mlada Celjanka, absolventka Gledališke in filmske akademije v Ljubljani, se je tam kopala v celuloidnem blišču Los Angelesa, pod številnimi reflektorji in ramo ob rami z najbolj znanimi hollywoodskimi zvezdami in zvezdniki. Po ovinkih smo zvedeli, da je bil njen team sprejet z najvišjimi častmi in luksuzom, ki ga zmore samo ameriski filmski svet. Nastanili so jih napr. v hotelu Sunset Marquie, kjer se baje ponavadi ustavljajo Robert DeNiro, De Vitto, Rolling Stones in podobni prvaki svetovne zabavne industrije.

Filmska kompanija GVFX Toronto je sodelovala pri celovečernih filmih, kot so Two-Two Meets the Hooded Fang, Mimic, Brain Candy, Darkman II, III, med njene televizijske uspehe pa spadata tudi filma Gridlock, ki je bil v Kanadi imenovan za nagrado Gemini, in nam vsem znani Hunchback of Notre Dame, ki je bil delno posnet v Pragi.

Naši rojakinji iz Toronta čestitamo tudi mi in ji želimo več sreče prihodnjič, ko bo znova objavljena v Hollywood!

Ivan Dolenc

ZA OHRANITEV SAMOSVOJE KANADSKE KULTURE

IVAN DOLENC

Raymond Chretien, nečak našega ministrskega predsednika Jeana Chretien, je že štiri leta kanadski ambasador v ZDA, a so ga tam šele pred kratkim začeli jemati resno, ker je jel brati lekcije samemu Billu Clintonu. Po maksimi starega divjega zapada, ki pravi, da se moraš delati velikega in močnega, ali pa je zate bolje, da se obrneš in vrneš domov, so njegovi govori za omizjem ameriške elite polni očitkov, kako malo se Američani zmenijo za kulturne potrebe drugih narodov. Vsak njegov javni nastop obvezno vsebuje primer o "sosedu-velikanu" in njegovem "manjšem prijatelju". Njegov govor pred izbranimi gosti v washingtonski dvorani Carnegie Endowment for International Peace, z zvenečim začetkom "Cher monsieur president", je še vedno citiran v ameriških medijih. Ob tej priložnosti se je kanadski ambasador namreč znebil pikrega komentarčka o globalizaciji: "V najslabšem primeru si je globalizacijo mogoče razložiti kot najnovejši val zahodnjaškega-beri: ameriškega-kulturnega imperializma, privilegijev in sebičnosti."

Bitka za obvarovanje samosvoje kanadske kulture pa je živa tudi na drugih področjih mednarodnega sodelovanja. V čilski Santiago, kjer so potekala pogajanja o vključitvi Južne Amerike v trgovinski pakt, ki zaenkrat velja samo za ZDA, Kanado in Mehiko, je odšlo od tod kar precej nepovabljenih kanadskih državljanov. Tam so protestirali proti vsestranskemu sporazumu o neomejenem investiranju, ker pač na ta način prevzemajo ameriški dolarski velikani kanadske založbe, revije, knjigarne, gledališča, kinematografe itn. -vse tisto pač, kar je količkaj donosnega in za tuje dobičkarje privlačnega.

Na vseh takih in podobnih mednarodnih pogajanjih skušajo Američani pristrichi nekaj več kanadskih kulturnih pravic. Vedno znova iščejo izgovor za oslabitev pravil, ki delujejo v prid pospeševanju samosvoje kanadske kulture. Ta pravila niso napoti samo Hollywoodu ali medijskim velikanom v ZDA, ampak tudi že podjetjem iz lige IBM. Zaletavajo se v kanadsko zaščito domačega lastništva in določenega odstotka domače programske vsebine, potem pa še v posebno upravičene kanadske zahteve, da z delom svojega dobička, pridobljenega na kanadskih tleh, plačajo

svoj davek kanadski kulturni dejavnosti. IBM se upira vsem tem pravilom, ker ima svoje posebne načrte za internet, drugi skrivajo za bregom še vse kaj drugega. . . Vsi po vrsti zahtevajo od Kanade, da se naj tudi kultura udeležuje "skokov in padcev odprtega tržišča", se pravi: spraviti jo hočejo v isto kategorijo, kjer sta zdaj jeklo in les!

In kaj hočejo doseči kanadski kulturniki s svojimi kulturnimi ustanovami in podjetji vred? Zavzemajo se v prvi vrsti za to, da kultura ne bi bila več del mednarodnih trgovinskih in investicijskih pogajanj. Vodilne kanadske glave pravijo, da bi naj globalna pravila za kulturo oblikovali enako misleči narodi, ki si želijo ohraniti svoje avtentično kulturno življenje.

V tej smeri je že veliko postorila federalna ministrica za kanadsko kulturno izročilo, Sheila Copps. Na nedavnem sestanku UNESCO v Stockholmu in na konferenci Evropske zveze za zvočno-vizualne izdelke v Burminghamu je Kanadi skušala pridobiti nekaj narodnih zaveznikov, dejansko vse tiste dežele, ki bi bile prav tako pripravljene postaviti se v bran navalu ameriške monokulture. V Evropi je naša ministrica poudarila, da "globalizacija ne more pomeniti samo izmenjave trgovinskih dobrin. Globalizacija obsega tudi delitev (kulturnih) vrednot, izmenjavo idej, in priznanje, da kulturna raznolikost povišuje narode in civilizacije."

Sheila Copps pa ni samo govorila, ampak obenem tudi že delovala. Povabila je kulturne predstavnike drugih narodov za okroglo mizo "o kulturni politiki" v Ottawa. Ta kanadski "pow-wow" je izdelal podroben načrt, "kako bi si narodi lahko najbolje zagotovili nadaljevanje kulturnega pluralizma in kako bi se najlaže obranili kulturne enoličnosti v globalnem svetu". Kanadski izziv je vsekakor na mestu spričo vedno večjega ameriškega kulturnega eksporta, ki duši zdravo kulturno rast vseh drugih narodov po svetu.

Vabilo kanadske ministrice utegne biti še vedno zanimivo tudi za slovenske kulturnike. Slovenija se podaja v podobne evropske in globalne ekonomsko-politične sporazume, zato je prav verjetno, da se bo lepega dne spogledala z istimi kulturnimi dilemami, kot jih že dolgo pozna Kanada. Verjamem, da velja kanadski poziv za

skupni nastop na kulturnem področju tudi za uradno Ljubljano.

Kanada je zaradi omenjenih "trgovinskih" pogodb že veliko izgubila. Zdaj lahko pričakuje samo še več slabega za svojo kulturo, če se bo leta 2005 le uresničila najnovejša zveza z Južno Ameriko. NAFTA, sedanja veljavna nagodba "treh amigov", je odprla vrata že vsem mogočim anomalijam na kulturnem področju. Tako je napr. dala pred nekaj meseci tujim podjetnikom v Ontariu celo pravico, da se udeležujejo razpisov za kontraktiranje srednješolskih učnih programov(!?). Temu absurdnemu podjetniškemu vpadu v prosveto so se seveda šolniki in sindikati uspešno uprli, a nihče ne ve, kaj bo kot "trgovska roba" že na vrsti jutri ali pojutrišnjem. . . V časnikih sem prebral izjavo nekega vidnega kanadskega prosvetnega delavca, ki se glasi: "Če bodo ameriške firme pisale naše zgodovinske učbenike, bo tam pisalo, da so Američani zmagali v vojni iz leta 1812. . . Bodočnost vsega tistega, kar učimo našo mladino v šolah, je na (trgovski)tehtnici."

Profesor Donald Savoie (z Monctonske univerze v provinci New Brunswick) pa je o ameriškem enačenju prodajanja žeblijev s posredovanjem kulturnih dobrin izrekel naslednjo sodbo: "Počutimo se tako, kot je zapisano v knjigi (dr. Johna Graya) z naslovom Moški so z Marsa, žene z Venere. Naš javni sektor je z Venere in zasebni sektor z Marsa! To sta zdaj dva različna svetova z različnimi vrednotami, potrebami in prioritetai..."

Carmina Slovenica na Finskem

Zbor Carmina Slovenica z dirigentko Karmino Šilec je od 26. avgusta do 6. septembra gostoval na Finskem kot udeleženec festivala Symppaatti, kamor je bil povabljen skupaj še s sedmimi vrhunskimi zborovskimi zasedbami z različnih koncev sveta.

Mlade pevke Carmine Slovenice so ponovno osvojile srca vseh, ki so jim prislunili prvič, in razveselile množico tistih, ki njihovo delo spremljajo že dlje časa. S pesmijo in ljubeznijo so pevke dostojno in opazno predstavile Maribor in Slovenijo tudi tej skandinavski deželi, njenim prebivalcem in mnogim ostalim udeležencem. ("Večer")

umetnost

RAZSTAVA INGRID LUZAR v Torontu

Piše: Ted Kramolc

V avgustu se je v torontski galeriji PRAXIS predstavila kanadska umetnica slovenskega porekla Ingrid Luzar.

Študirala je McMaster University v Hamiltonu (Ontario) umetnost in istočasno nemščino. Graduirala je z odliko leta 1996.

Razstavljala je prej že skupinsko, razstava v galeriji Praxis pa pomeni njeno prvo samostojno predstavitev. Na razstavi je petindvajset del: osem grafičnih listov, pet skulptur, štiri barvne monotipije in osem slik v akrilu in olju.

Razstava izžareva mladostni zagon, optimizem in obenem neizkušenost.

Kvalitetno delo je kip z naslovom "Thelma" v cementnem odlitku. Portret odlikujejo razumevanje kiparskega oblikovanja, izraz in forma. Zato je potem težko razumeti amorfnost ostalih plastik, ki so pravzaprav keramika, in tudi večina figuralnih kompozicij pri večjih platnih v olju in akrilu, kot sta na primer "Sunflowers" ali slika, ki je sicer brez naslova, prikazuje pa dvojen ženski akt. Kompozicijsko in delno tudi barvno je dognan morda le akril z naslovom "Cohiba", ki predstavlja sedečo belo mačko z zanimivim ozadjem. Od štirih barvnih monotipij učinkuje estetsko le ženski torso iz leta 1992

Na resnem kritičnem cedilu more ostati še grafika.

Omenim naj predvsem dva linoreza: "Reflection in Grey" in "Close". Oba odtisa odlikuje pretehtana kompozicija in znanje pri izrezovanju linoleja. Grafiki imata zato tudi emocionalno moč in s tem zaželen umetniški naboj. Sta torej kažipot za nadaljnji razvoj in umetniško bodočnost.

Naj tu mladi umetnici ponovim nasvet, ki mi ga je v moji mladosti dal mojster slovenskega impresionizma in tedanji moj učitelj Matej Sternen: "Neprestano rišite in slikajte, kar je pred vami. To torej - kar opazujete, to, kar vidite - in umetnost vam ne bo ušla!" To v življenju in prav posebno še v današnji dobi splošne postmodernistične zmedenosti, ni vedno izvedljivo - je pa, kot sem tudi jaz spoznal - edina pot. Do templjev umetnosti pač ni bližnjic!

Ingrid Luzar pred svojo sliko "Fishing"

"Zrasla sem ob slovenskem kulturnem izročilu"

Tako se je predstavila 27-letna kanadska umetnica Ingrid Luzar na vabilnem letaku za svojo prvo samostojno razstavo v Torontu. Za naš mladi kanadskoslovenski rod je to kar zgledno. Kdo od nas prišlekov pa ne bi bil vesel, ko vidi, da se naša tukaj rojena mladež ponaša s kulturnim zaledjem svojih slovenskih staršev, in da to tudi ponosno izpoveduje v kanadski javnosti. Takih slovenskokanadskih nastopov naših mladih izobražencev si želimo še veliko več!

Otvoritvenega večera njene enomesečne razstave se je udeležilo lepo število likovnih ustvarjalcev in prijateljev umetnosti. Nekateri so prišli tudi iz najbolj oddaljenih krajev Ontaria.

Med njimi ni bilo malo Ingridinih osebnih prijateljev, bili so to Kanadčani različnih narodnosti, in nekaj parov oz. družin je bilo slovenskih. Galerija Praxis (Royal York in Bloor) je znana med emigranti v Torontu kot "kraj srečanja" za ljubitelje lepih umetnosti. Lastnica galerije je umetnica Anka Mioković.

Ingrid sem spoznal, ko je bila stara komaj tri leta. Takrat je živela v westonskem delu Toronta, zdaj pa je že dolgo v Mississaugi. Iz leta v leto sem gledal, kako se razvija iz male srčkane deklice v bistro in pametno šolarico in študentko, v zadnjih letih pa še v samostojno gospodično, ki zmore poleg dela v umetniškem studiu tudi nekaj priložnostno-zaslužkarskih "poklicev" - kot je to v severnoameriških umetniških krogih že v navadi.

Tačas je stewardesa na letalih Air Transat in prebije nekaj dni v tednu tako rekoč v zraku, kadar pa je doma, si služi svoj vsakdanji kruh še pri katerem delodajalcu.

Pred leti je bila po šoli in ob vikendih vedno v slovenski družbi. S svojo mamo in očetom je obiskovala slovenske društvene prireditve in se veselila vsega, kar je tudi nam drugim dišalo po prijetni domačnosti. V zadnjih srednješolskih letih in na univerzi pa ji ustaljene oblike društvenega združevanja in prireditev niso več pokrivalo njenih razvojnih potreb. O tem Ingrid nikoli ne govori, a se mi zdi precej jasno, kaj se je bilo zgodilo z njo in z mnogimi njenimi vrstniki, potomci

⇐ "Thelma"

ONTARIJSKI SLOVENC V KNJIŽNEM DARU IZ LJUBLJANE

Držimo se svoje obljube iz prejšnje izdaje "Glasila" in prinašamo imena naših slovenskih sosed in sosedov, ki so še dodatno omenjeni (in večkrat za svoj prispevek slovenski Kanadi tudi pohvaljeni) v drugi knjigi monografije "Slovenska izseljenska književnost (Severna Amerika)". Na straneh pod zaglavjem "Literarno ustvarjanje Slovencev v Kanadi" omenja in ponekod celo ocenjuje prof. Mirko Jurak tudi (slovenske ali angleške) objave sledečih avtorjev:

Marija Hočevar, Jože Krajnc, Francka Seljak, Lojzka Saje, Marija Koprivšek, Nataša Kolman, Sonja Luzar, Anna Murko, Marjeta Berkopec, Alenka Šoštarčič, Irma Lister, Ludvik Stegu, Frank Marolt, Dora Tomšič, Danijel J.G.Božič, D.J.Gašper, Branko Gorjup. (Vsi so iz Ontaria).

Posebej sta obravnavana pesnika Franc Sehic in Danica Dolenc, ml., ki pišeta samo v angleščini, nato pa še Tom Ložar iz Montreala, ki piše in objavlja pesmi in prozo v obeh jezikih. Upoštevano je tudi obsežno literarno delo "irskega Slovence" ali "slovenskega Irca", v gledališkem svetu zaslovelega Johna Krizanca.— I. D.

"Obsežno gradivo slovenskega kulturnega in književnega ustvarjanja v izseljenstvu ima dvojno vrednost. Večji del gradiva predstavlja vztrajno, zavzeto, dinamično in predano delovanje slovenskih izseljencev, ki v tujem okolju ohranjajo slovenski jezik in navezanost na duhovno in kulturno tradicijo svojega naroda kot posebno dragoceno vrednoto, iz katere črpajo notranjo moč. Občutek pripadnosti slovenskemu narodu pa ostaja močan tudi tedaj, ko se znanje slovenskega jezika zmanjšuje ali izginja, korenine narodovega duha pa bolj ali manj (ne)zavedno obstajajo tudi v poznejših rodovih. To dokazuje med drugim tudi misel jezikoslovca slovenskega rodu, v Clevelandu rojenega psiholingvista Josepha F.Kessa, ki sporoča, da si je ob nedavni izvolitvi za člana The Royal Society of Canada (1998) želel, da bi člani kanadske Akademije za humanistične in družbene znanosti poznali tudi njegov prispevek k raziskovanju slovenščine."

*Dr. Helga Glušič,
Univerza v Ljubljani*

"Zrasla sem..." (nadaljevanje)

slovenskih staršev, ki ne prihajajo več na slovenske "večere" in na piknike. Zanje bodo bržkone potrebni malo drugačni, sodobnejši programi, z veliko mero kanadsko-slovenske ali slovensko-kanadske kulturnodružabne mešanice, pa še v obeh jezikih, v jeziku staršev in v kanadski angleščini (francoščini), če hočemo, da pridejo naši mladi profesionalci - v karseda večjem številu !-spet nazaj v "slovensko Kanado". Na tej njihovi

IMAMO NOVEGA GENERALNEGA GUVERNERJA

Ottawa- 7. oktobra 1999 je Kanada dobila novega, po vrstnem redu šestindvajsetega generalnega guvernerja. Na to visoko mesto je bila imenovana Adrienne Clarkson, znana kanadska televizijska osebnost, ki jo poznamo iz kulturnih programov CBC. Njena nova funkcija kraljičine

namestnice je marsikoga presenetila. Po dolgi verigi kanadskih guvernerjev anglosaskega ali francoskega rodu je gospa Clarkson prva priseljenka in prva begunka v Kanadi, ki jo je doletela ta čast. Povrh je tudi naša prva guvernerka iz vrst kanadske "vidne manjšine", saj je kitajskega rodu. Ministrski predsednik Jean Chretien je utemeljil svoj izbor z besedami, češ da je "Adrienne Clarkson oseba, ki ljubi svojo adoptirano deželo in njene ljudi". Priseljenci vseh mogočih narodnostnih korenin so njen nastop v Ottawi pozdravili z velikim navdušenjem, ni pa težko uganiti, da so bili te novice najbolj veseli kanadski Kitajci po vsej deželi.

Adrienne Clarkson je prišla v Kanado iz Hong Konga kot trileten otrok s svojimi starši - bila sta to William in Ethel Poy; kot begunska družina so se naselili v Ottawi. Študirala je v Torontu in na Sorbonni v Parizu. V kanadskih medijih se je prvič oglasila že leta 1965 in v poznih osemdesetih letih je predsedovala najvidnejši kanadski založbi McLelland and Stewart. V Hullu, Quebec, je vodila Muzej kanadske civilizacije. V letih 1982-87 je bila kulturni ataše ontarijske vlade pri kanadski ambasadi v Parizu. Poročena je s pisateljem-filozofom Ralsonom Saulom. Napisala je dva romana in knjigo esejev, tudi nekaj filmov, ki jih je sama režirala in producirala. Skratka, naša nova generalna guvernerka je nadvse ugledna kanadska osebnost in kot priseljenka v deželi priseljencev vsestransko pripravljena, da uspešno izpolni svoje najnovejše poslanstvo v korist vseh nas, ki tukaj živimo.—I.D.

poti bi jim lahko izdatno pomagale tudi primerne dvojezične objave v slovenskem časopisu.

V sedemdesetih letih se mi še sanjati ne bi moglo o tem, da bo Ingrid kdaj študirala umetnost in priredila samostojno likovno razstavo, na kateri bom njen gost. A v življenju se res vse mogoče pripeti. Vsak dan prinese nekaj novega in marsikaj je presenetljivo. Mladi umetnici želimo vsi, ki jo poznamo, uspešno umetniško kariero!

Ivan Dolenc

reportaža

“BETNAVA JE BILA KOT GALILEJA”

Maribor, 19.septembra 1999—Srečanja s papežem Janezom Pavlom II. in Slomškovega slavja se je udeležilo stosedemdeset tisoč ljudi. Mnogo je bilo Slovencev iz zamejstva in vse Evrope, Združenih držav Amerike, Kanade, Argentine in Avstralije, na srečanje pa so prišli tudi romarji iz Hrvaške, Madžarske in Avstrije. Zapisano je, da je bila Betnava kot Galileja. To je bil vsekakor najbolj množičen shod v zgodovini mesta Maribora.

Z velikega odra za nastopajoče je od sedme ure zjutraj ogreval množico štiriurni program. Slišati je bilo 2500 pevcev. Vodil jih je zborovodja prof. Jože Trošt, spremljal pa pihalni orkester. Peli so tudi pesem z refrenom “Slomšek, Slomšek”, obiskovalci iz Zambije so prepevali Slomškovo “V nebesih sem doma”, svoje pa so pridali pevci iz vseh treh slovenskih škofij pa iz zamejstva in diaspore.

Natanko petindvajset minut po enajsti uri je papež začel obred razglasitve Antona Martina Slomška za blaženega. Na oltarnem prostoru, desno od centralne slike Ptujskogorske Marije, se je simbolično odstirala Slomškova slika, delo slikarja Staneta Kregarja. K papežu so pristopili dr. Franc Kramberger, postulator beatifikacijskega postopka monsignor dr. Maksimilijan Jezernik in vicepostulator dr. Marijan Turnšek. Mariborski škof dr.Franc Kramberger je pozdravil svetega očeta kot “papeža, ki ima rad slovenski narod”. Nagovoril ga je kot “očeta predrage Slovenije”. Po prošnji za blaženstvo je sledil iz njegovih ust kratek življenjepis Slomška. Nato je papež formalno opravil simbolno dejanje s temi besedami:

“Po goreči želji našega brata Franca Krambergerja, mariborskega škofa, mnogih drugih bratov v škofovski službi, mnogih vernikov in potem, ko smo slišali mnenje kongregacije za zadeve svetnikov, s svojo apostolsko oblastjo dovoljujemo, da se častljivi služabnik Anton Martin Slomšek odslej imenuje blaženi in se njegov god obhaja na krajih in po ustaljenih pravnih predpisih vsako leto štirindvajsetega septembra...”

Sledila je pesem “Zazvonite zvonovi” iz desetstisočev grl, profesionalnih in ljubiteljskih. In ko je bila Slomškova slika na velikem podiju odkrita, se je na slavnostnem stopnišču zvrstila procesija, v kateri so verniki prinašali do obrednega prostora relikvije blaženega Slomška, vse to ob zvokih Slomškove pesmi “V nebesih sem doma”.

Papež je v daljšem govoru zbranim

označil blaženega škofa Slomška za prvega sina slovenskega naroda. “On je bil mladika,” je rekel, “ki je obrodila obilne sadove krščanske svetosti, visoke omike in ljubezni do domovine, zato stoji pred nami kot sijajen zgleđ življenja po evangeliju. Po vzoru Kristusa je postal usmiljeni Samaritan slovenskega ljudstva in pozorno skrbel za oblikovanje duhovnikov in vernikov. Z apostolsko gorečnostjo, ki nam je še danes zgleđ, se ni utrudil pri delu za evangelizacijo. V pravem pomenu izraza ga lahko imenujemo katoliški pastir.”

Dotaknil se je tudi razmerja Slomšek in kultura, šola, da bi oblikoval sklep, po katerem “samo temeljita vzgoja in izobraževanje omogočata pripravo žen in mož, ki so sposobni oblikovati svet, odprt za večne vrednote resnice in ljubezni. “Novega blaženega so vedno prevečala čustva žive ljubezni do domovine. Skrbel je za slovenski jezik, spodbujal primerne socialne reforme in si na vse načine prizadeval, da bi njegovo ljudstvo zavzelo dostojno mesto v zboru drugih evropskih narodov. Pri tem pa ni nikoli zapadel v kratkovidni nacionalizem ali neupravičen zahtev nasproti neupravičenim težnjam sosednjih ljudstev.

Tudi darila, ki so jih zbrani podarili papežu ob njegovem drugem pastoralnem obisku Slovenije, so bila vsa tako ali drugače povezana s Slomškom. Mariborska škofija mu je izročila za Slomška, mariborsko škofijo in slovenski narod zelo simbolne stvari, med drugim Slomškov škofovski grb in faksimile Slomškovega učbenika “*Blaže in Nežica v nedeljski šoli*”.

Darilo ljubljanske škofije je akademski slikar Stane Jarm oblikoval v slovensko drevo, ki je v preteklem stoletju rodilo dva velikana duha in srca, pesnika Franceta Prešerna in škofa Antona Martina Slomška. Prešernova Zdravljica je slovenska himna, Slomškove tekste pa so tudi brali številni slovenski rodovi.

Verniki iz Slomškove domače župnije Ponikva so papežu podarili kristalno posodo, ki jo krasita motiv Slomškove rojstne hiše in izsek iz slovenskega kmečkega življenja. Ljudje iz koprške škofije so papežu podarili idrijski klekljani prt za oltar bazilike sv.Petra v Rimu, in kraški pršut ter nekaj steklenic terana. Slovenci iz zamejstva, zdomci in izseljenci so mu izročili umetniško sliko “Homo mediterraneus” v Avstriji živečega slikarja Valentina Omana.

“Slovensko drevo”

Ves ta čas pa se je na Betnavski poljani dogajal čudež vznemirjene množice. Med njimi je bilo veliko uglednih Slovencev in Slovenk in največ preprostih ljudi, tudi takih brez služb in bolnih, ki so prišli z velikim upanjem, da jim bo iz velike stiske pomagal blaženi Anton Martin Slomšek, ki je tudi za življenja pomagal mnogim ljudem.

Popoldne je prišel sveti oče Janez Pavel II. v mariborsko stolnico, kjer so ga pričakali v glavnem člani slovenske sinode, številni domači in tuji škofje, kardinali, poleg njih pa predstavniki slovenske oblasti in drugi. Tam je papež podaril mariborskemu škofu kelih v spomin na razglasitev blaženstva Antona Martina Slomška.

Ob papeževem odhodu mu je na letališču mariborski župan Boris Sovič podaril cepljenko 400-letne trte, darilo Maribora. Ob tem se je papež že drugič vpisal v zlato mestno knjigo. Sledilo je še kratko, 15-minutno srečanje s predsednikom Milanom Kučanom. Ob vstopu v letalo Alitalia je papež še enkrat pomahal v pozdrav. V slovo mu je zapel zbor treh slovenskih župnij. Letalo je vzletelo ob pol osmih zvečer..

Naslednji dan so vsi mediji v Sloveniji objavili izjavo predsednika Republike Milana Kučana. Kučan je poudaril, da tokratni obisk svetega očeta ni bil pomemben le za katolike, ampak za vse Slovence. Delo škofa Slomška po pomenu daleč presega ozko pastoralno aktivnost, saj seže na področje kulturnega in izobraževalnega življenja ter je navsezadnje zelo pomembno za nacionalno ozaveščanje na Štajerskem in za določanje meje slovenskega nacionalnega prostora. Papežu se je zahvalil, da je Slomška beatificiral v Mariboru in poudaril, da je Slomšek v slovenski zavesti izrazito pozitivna osebnost, ki Slovence združuje in povezuje.

Najlepše je povzel dogodke tega zgodovinskega dneva poročevalac Nedeljskega iz Ljubljane, ki je zapisal: “Bilo je nenavadno romanje in Betnavska poljana je vzdrhtevala od tisočev grl in pesem je pljusnila kakor morje. Vse je bilo tam, zatajena sreča in bolečina in še vedno zamolčani narodov ponos. Vse, kar se je nabralo v stoletjih v srcih mnogih generacij, je bilo tu pod milim nebom razpršene svetlobe in žarkega sonca, ki je sililo na plan...”

Svetovni mediji so najpogosteje omenjali papeževo misel, da je mogoče biti iskren domoljub in hkrati z enako iskrenostjo živeti in sodelovati z ljudmi druge narodnosti, kulture in vere. Številni so se dotaknili tudi neurejenih odnosov med slovensko državo in Cerkvijo.

(Viri :Večer, Dnevnik, Nedeljski dnevnik, Delo)

KANADA IN SLOVENIJA SE ZBLIŽUJETA

Slovenska tiskovna agencija poroča, da je bil na tridnevnem obisku v Sloveniji podpredsednik kanadskega parlamenta, g. Peter Milliken, ki je tudi član Skupine kanadsko-slovenskega prijateljstva v Ottawi. Milliken je bil v Ljubljani gost podpredsednika slovenske skupčine Andreja Gerenčerja. Oba sta ugotovila, da je sodelovanje med Slovenijo in Kanado nadvse zadovoljivo, da pa ga je mogoče še poglobiti, posebno na ekonomskem področju. V tej smeri je Gerenčer predlagal kanadskemu gostu poslovno konferenco na slovenskih tleh, kjer bi se kanadski podjetniki seznanili z možnostmi za investiranje in z odgovarjajočimi slovenskimi zakoni.

Milliken in Gerenčer sta se strinjala, da bi bili med obema državama potrebni uradni sporazumi za vzpodbujanje investiranja in za odstranitev dvojnega obdavčevanja. Pogovarjala sta se prav tako o potrebi sporazuma za skupni boj zoper organizirani kriminal, pa o obojestranski želji, da bi čimprej podpisali pogodbo o socialnem varstvu, s posebnim dodatkom za Quebec, kjer imajo drugačen pokojninski sistem.

Ti najnovejši meddržavni kanadsko-slovenski razgovori so poudarili tudi potrebo po tesnejšem kulturnem sodelovanju. O tem sta oba parlamentarca razpravljala v prvi vrsti zato, da bi ugodila vedno glašnejši želji slovenskih Kanadčanov po čim boljši povezavi s svojo matično deželo. (Kot vidimo, je slovenskokanadska kulturna dejavnost naletela v tukajšnji multikulturni javnosti na zelo pozitiven odmev, ki so ga slišali celo kanadski državniki v Ottawi!)

Visoki kanadski gost je pohvalil aktivno vlogo Slovenije v Varnostnem paktu za jugovzhodno Evropo, slovenska stran pa se je zahvalila Kanadi za njen dar v znesku milijona kanadskih dolarjev Mednarodnemu skladu pomoči za odstranjevanje min in za žrtve nesreč z minami v Bosni. Tudi za podporo Republiki Sloveniji pri združenih narodih.

Naš parlamentarni "deputy speaker" se je sestal v Ljubljani še s predsednikom Sloveško-kanadske prijateljske skupine pri slovenskem parlamentu, Romanom Jakičem. Le-ta je zaprosil kanadskega gosta, da naj Kanada podpre kandidaturu Slovenije za vstop v organizacijo za ekonomsko sodelovanje in razvoj. Kanada pa je ponudila Sloveniji pomoč pri reorganizaciji zdravstvene oskrbe.

Peter Milliken se je mudil v Sloveniji v spremstvu Glavnega sekretarja in konzula kanadske ambasade v Budimpešti, g. Alberta Galpina. Z njima so se srečali na delovnih sestankih tudi slovenski državni sekretar zunanjega ministrstva, Franko Juri, državna sekretarka ministrstva za gospodarske odnose in razvoj, Vojka Ravbar, in

Najnovejša televizijska oddaja "Slovenci po svetu" je bila na sporedu tridesetega septembra. Urednik Marjan Šrmpf nam sporoča, da so v ta program vključeni slovenski društveni domovi iz Južnega Ontarija, temu pa sledita njegova obiska pri slovenskih društvih v Calgaryju in Vancouvru. V isti oddaji so se predstavili slovenski izseljenci v Splitu in nekateri Slovenci iz Clevelanda.

Vse poslušalce, ki tem sporedom iz naše stare domovine ne morejo slediti na internetu, obveščamo, da nam RTV Slovenija pošilja kasetne posnetke, ki si jih je mogoče izposoditi pri Vseslovenskem kulturnem odboru. Prva kasetna je, kot je bilo zapisano v prejšnji številki Glasila, že nekaj časa na razpolago našim društvom in vsem drugim, ki si jo želijo ogledati.

TURNIJA FOLKLORNE SKUPINE "NAGELJ" PO SLOVENIJI

Pri slovenski folklorni skupini NAGELJ smo začeli s praznovanjem 40. obletnice svojega obstoja že v oktobru 1998 z letnim banketom. V aprilu tega leta smo posvetili naš spomladanski banket krstni predstavitvi narodnih noš in plesov s Primorske. Višek jubilejnih dogodkov je bila nedvomno naša turneja po Sloveniji v mesecu juliju. V dveh tednih smo večkrat prekrizali vse pokrajine Slovenije z našimi neutrudljivimi plesalci in spremljevalci. Nastopi ob spremljavi članov ansambla Planinski kvintet so bili v Škofji Loki, Piranu, Koprju, Drežnici, Zdravilišču Rogaška, v Hotizi, na Krškem, v Metliki, Novem mestu, Sotini in v vojašnici na Vrhniki.

Udeležili smo se srečanja s predsednikom Republike Slovenije g. Milanom Kučanom v Vili Podrožnik. V Mariboru smo obiskali grobnico škofa Antona Martina Slomška in imeli pogovor s škofom Krambergerjem. Ta program je bil naporen, a smo vsi odnesli prelepe spomine na nepozabne trenutke.

Anica Bajt-Kranjec, Sonja Kolenko

POROČILO O VSESLOVENSKEM KLASIČNEM TURNIRJU V GOLFU

Dne 31. julija se je zbralo več kot sto navdušenih igralcev golfa v Springfield Golf and Country Clubu pri Guelphu, da se udeležijo Vseslovenskega Klasičnega golf turnirja. Že enajstega po vrsti. Nadebudni udeleženci turnirja so se polni idealizma odzvali organizacijskemu odboru, ne le da odigrajo golf, temveč, da s svojo prisotnostjo prispevajo pri zbiranju denarja, ki je namenjen Slovensko Kanadskemu Skladu za izobraževanje. Čeprav je bilo dobre volje in zagnanosti za plemenite cilje dovolj, smo se morali letos prav vsi predati vplivom matere narave, ki je z nevihto, strelami in hudim dežjem preprečila zaključek turnirja in je nekaterim celo onemogočila nastop na prvi luknji.

Zavoljo varnostnih ukrepov so organizatorji igro ustavili in pozvali vse udeležence, da se umaknejo z golf igrišča. Zaradi tega smo se vsi preuranjeno napotili v Slovenski Park, kjer so nam prijazne in razumevajoče kuharice pripravile odlično večerjo.

Vodja organizacijskega odbora Edo Kodarin, se je v krajšem nagovoru zahvalil vsem odbornikom, sodelujočim društvom, kuharicam in podjetnikom, ki so prispevali izžrebana darila. Prav na kratko je tudi omenil vzporednost dogodkov, ki so oživelili turnir iz Kirkland Lake.

Če merim uspeh turnirja po številu udeležencev, vse kaže na to, da se je le-ta sedaj trdno zasidral v južnem Ontariu, ter se bo v bodoče le še okreplil. Pridružite se nam tudi prihodnje leto v čimvečjem številu in povabite k udeležbi tudi vse znance in prijatelje, ki igrajo golf.

Tone Kačnik

*"Prisrčen pozdrav
v imenu države Slovenije"*

Spoštovana gospa Razpotnik,
predsednica društva "Triglav":

Vašega praznika se na žalost ne moremo udeležiti, ker se kot predstavnik R Slovenije trenutno udeležujem konference državljanov Frankofonije v Monctonu, New Brunswick, moj namestnik, g.Križ, pa se vrne iz Slovenije šele v nedeljo.

Dovolite mi, da vam po tej poti čestitam k res lepemu jubileju. Upam, da bo Slovensko kulturno in družabno društvo "Triglav" v Londonu še dolgo združevalo rojake v Londonu in okolici ter še naprej predstavljalo pomembno vez med Slovenijo in tem delom Kanade.

V Londonu oz. pri "Triglavu" zaenkrat še nisem bil, si pa tega zelo želim. Upam, da vaše vabilo velja tudi za katero od vaših naslednjih prireditev, ki se je bom z veseljem udeležil.

Spoštovana gospa predsednica, vam, vašim članom in vsem obiskovalcem želim res prijeten petkov večer in vas prisrčno pozdravljam in kličem še na mnoga leta!

*Dr. Božo Cerar, veleposlanik Republike
Slovenije v Kanadi*

"Naj živi Triglav!"

Spoštovana predsednica,
gospa Magda Razpotnik!

Štejem si v posebno čast, da sva s soprogo vabljeni na jubilejno praznovanje 40-letnice, ki jo letos obhaja Slovensko kulturno in družabno društvo "Triglav". Opravičujem se vam in pripravljalnemu odboru, da se vašega edinstvenega večera ne bom mogel udeležiti zaradi obiska v Sloveniji.

V imenu Slovenskega koordinacijskega odbora Niagara izražam iskrene čestitke vam in vsem članom ob 40-letnici društva.

S posebnim zanimanjem sem spremljal priprave za vaš praznik in prepričan sem, da bo to slavlje imelo nadvse pozitiven vpliv na širšo slovensko skupnost, ki bo pohitela na Slovenski dan 2000, katerega gostitelj bo društvo "Triglav".

Drage rojakinje in rojaki na območju Londona, naj vam bo ob 40. obletnici društva "Triglav" v veliko zadoščenje dejstvo, da v tem društvu prevzema organizacijo že tukaj rojena generacija

in memoriam

ALBIN ZAMERNIK

V petek, 23. septembra je v Peel Memorial Hospital za srčno kapjo nenadoma umrl Albert Zamernik. Z njim je slovenska skupnost v Torontu izgubila enega najboljših in najbolj vztrajnih muzikantov. Pogrešali bomo njegov veder, vedno nasmejan obraz, ki smo ga v preteklih tridesetih letih tolikokrat videvali na odru - na svatbah, piknikih, banketih.

Albin Zamernik se je rodil 27. januarja 1940 v vasi Lučje v Zgornji Savinjski dolini. Za glasbo se je navduševal že v otroških letih in ko je v Ljubljani obiskoval vajeniško šolo, je obenem obiskoval tudi glasbeno šolo. Leta 1960 se je preselil v Kanado in v Torontu se mu je ponudila priložnost, da se je leta 1963 vključil v Blumauerjevo skupino Show Band. Kot pevec je s to skupino nastopil na newyorškem svetovnem razstavišču (New York World Fair) in po številnih ameriških mestih.

Leta 1965 se je kot baritonist priključil skupini Slavček in po razpadu te skupine je nekaj let pozneje ustanovil ansambel Veseli Alpinci, kjer je igral harmoniko in klaviaturo. Pod njegovim vodstvom je ansambel

dosegel velike uspehe: posnel je svojo lastno ploščo in med prvimi ansambli iz Kanade gostoval v Sloveniji, predvsem pa se je z dvajsetletnim nastopanjem zapisal v zgodovino kanadske slovenske narodnozabavne glasbe.

Ko so se na torontski glasbeni sceni pojavili mladi slovenski muzikantje, se je leta 1991 kot harmonikar priključil ansamblu Zvoki Slovenije, ki je skoraj desetletje veljal za najboljši kanadski slovenski narodnozabavni ansambel. Po razpadu tega ansambla je Albin pogosto priskočil na pomoč drugim glasbenim skupinam.

Kakšen ugled je užival med torontskimi slovenskimi muzikanti dokazuje tudi obisk v pogrebem zavodu, kjer so se od njega poslovili tako mladi, kot starejši muzikantje, pa tudi mnogi naši ljudje, katerim je Albin igral na svatbah, so se prišli s hvaležnostjo od njega posloviti, saj so se zavedali, da mu je glasba, tudi če jo je z vsem srcem ljubil, obenem marsikdaj pomenila odrekanje.

Albinova nenadna smrt je še zlasti hudo prizadela njegovo družino - ženo Cilko, sinova in hčerko ter vnučka, pa brata Franka, ki živi v Montrealu in s katerim sta prav to jesen nameravala, da bosta skupaj odšla v Slovenijo na biserno poroko njunih staršev, kakor tudi njegove starše in dve sestri v domovini.

Cvetka Kojančič

mladih ljudi, ki se zavzemajo za nadaljevanje kulturnega in družabnega izročila svojih staršev. To je zgled, ki ga vsi občudujemo.

Knjige za mlajše generacije

V Sloveniji že drugo leto zbirajo leposlovne in otroške knjige za slovenska društva na Hrvaškem. Akcijo je začel Radio Brežice, pomagajo pa posamezniki in organizacije iz raznih krajev. Letos se je knjižnica društva "Triglav" v Splitu obogatila z 810 knjigami, od teh pa je kar 314 enot našim izseljencem namenil franciškanski samostan iz Novega mesta. Pri prevozu tega težkega in zajetnega tovora sta pomagala slovenska carinska uprava in Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu. Slovesne predaje knjig se je udeležil tudi predsednik Slovenske izseljenske matice dr. Anton Bebler s sodelavci.

V Splitu živi danes približno 1300 Slovencev, v vsej Dalmaciji pa nekaj več kot 2500. Slovensko društvo deluje še

Naj živi Kulturno in družabno društvo "Triglav" v naši slovenski skupnosti še na mnoga leta!

Prisrčen pozdrav in s spoštovanjem,

Frank Novak, koordinator

v Šibeniku (SD France Prešeren), od 22.376 na Hrvaškem živečih Slovencev pa jih največ, kar 7000 živi v Zagrebu. Velik del teh se zbira v tamkajšnjem društvu "Slovenski dom", svoje društvo v imenom "Bazovica" pa imajo tudi številni Slovenci na Reki.

Več kot polovica Slovencev na Hrvaškem je starejša od 50 let, zato bodo zbrane knjige dobrodošle zlasti mlajšim generacijam, ki bodo poleg dopolnilnega pouka slovenščine na tak način lažje ohranjale materni jezik.

V slovenščini je iz la Oxfordova enciklopedija astronomije. Knjiga je poljuden prikaz osnovnih pojmov in zgodovinskih ločnic, povezanih z astronomijo, iz la pa je natanko teden dni pred popolnim sončnim mrkom. Enciklopedijo je prevedel in priredil Niko ©trifof.

O SLOVENSKEM VIZIONARJU VESOLJSKIH POLETOV

Če slovenski osamosvojitvi kaj manjka, potem je to gotovo dejstvo, da še ni bilo državljana Slovenije, ki bi iz Cape Kennedyja ali Bajkonurja poletel v vesolje. To malce boli in nas odriva od moderne dobe, in tudi če se pojavi kakšen Američan slovenskega rodu, ki ima kaj opraviti z Naso in to celo plača z življenjem, kot se je zgodilo učiteljici Judith Resnik, ko je eksplodiral nesrečni challenger, to še vedno ni tisti pristni slovenski prispevek, kakršnega si v duši želimo.

Zato pa imamo kot naročeno **Hermana Potočnika - Noordunga**, vojaka in znanstvenika, ki je najbolj nežno otroštvo preživel v Mariboru (do konca štiriletno osnovne šole, pravijo), človeka s Slovensko češkimi koreninami, ki pa se je v takratni Avstro-Ogrski obnašal kot lojalen državljani ter je brzkone v celoti delal in razmišljal po avstrijsko.

Temu človeku so ob 70. obletnici njegove smrti zdaj v Mariboru posvetili kar dvodnevni simpozij, ga oplemenitili s tujimi strokovnjaki, ki so že bili v vesolju ali pa imajo z njim veliko opraviti, seveda s ciljem, da bi postavili geniju z začetka tega stoletja spomenik, kakršnega si v slovenskih očeh tudi zasluži.

Za današnje čase njegova knjiga **Problem vožnje po vesolju** ni nič posebnega, saj ne vsebuje nič takega, česar danes ne bi v glavnem vedel že vsak osnovnošolec, toda ob izidu je bila v bistvu najboljša berilo o vseh dotodanjih znanih dosežkih znanosti in tehnike za vesoljska potovanja, ta spoznanja pa je Potočnik izvrstno nadgradil s svojimi.

Dejstvo je, da so se njegove analize problemov vožnje po vesolju, njegovo načrtovanje vesoljskih postaj, izračunavanje krožnice za geostacionarne satelite in podobno pokazali za osupljivo natančne ter so tako rekoč konstanta tudi za današnjo vesoljsko raketno tehniko.

Herman Potočnik Noordung je leta 1929 v knjigi *Problem vožnje po vesolju* prvi v celoti obdelal znanstvene osnove vesoljskih poletov. Mednarodni simpozij je organizirala Univerza v Mariboru v sodelovanju z ministrstvom za znanost in tehnologijo in s centrom za usposabljanje kozmonavtov Gagarin iz ruskega Zvezdnega mesta.

Slovenska država si od tega simpozija

obeta dvoje: želi spodbuditi mednarodno sodelovanje tudi na "za Slovenijo eksotičnem raziskovalnem področju", kot so vesoljski poleti, in pokazati, "koliko veljakov smo imeli v preteklosti" (ministrica Slava Krušič). Simpoziji so še vedno prepotrebna priložnost za stike in za promocijo slovenske znanosti in države.

Dušan Petrač, strokovnjak za nizke temperature v Nasi, je opozoril na (ne)poznanost Potočnikovega dela v svetu. Vsi so seznanjeni z njegovimi mislimi in tehničnimi skicami, vendar njegovo ime ni poznano. Nasa je izdala angleški prevod Potočnikovega dela komaj leta 1995." Zato je dolžnost Slovencev, da postane njegovo ime bolj znano, " je menil Petrač.

Anton Mavretič, dolgoletni predavatelj na MIT, Harvardu in Boston University, je prepričan, da so Potočnikovo delo rabili nemški znanstveniki, ki so odšli v Ameriko. Obžaluje, da so stiki med slovenskimi znanstveniki v domovini in v zamejstvu tako ohlapni. Po njegovem mnenju bi morali bolje izkoristiti plodove slovenskih znanstvenikov v tujini, saj jih je veliko.

Kozmonavt Jurij P. Gidzenko, komandant misije na Mir leta 1995, je povedal, da bi morale biti takšne knjige, kot je *Problem vožnje po vesolju*, prevedene v čim več jezikov, da bi bile čim bolj popularne. Ljudje, kot je Potočnik, kratko malo ne pripadajo samo eni državi.

Kozmonavt Jurij M. Baturin pa je opozoril na to, da je bila vesoljska postaja Mir naslednica Potočnikovega idejnega projekta geostacionarnega satelita.

V rektoratu Univerze v Mariboru so v

času simpozija odkrili kipec Hermana Potočnika.

PRESENETLJIVE PRIMERJAVE

Sokoli so v strmoglavem letu prav tako hitri kot space shuttle pri pristajanju: dosežejo namreč histrost 350 kilometrov na uro!

Kip svobode v New Yorku je visok 93 metrov in če bi se stopil ves led na zemlji, bi izpod valov gledala le še plamenica tega kipa-toliko bi namreč narasla morska gladina.

Lenivec bi za potovanje okoli Zemlje po ekvatorju brez odmora potreboval kar 24 let. Ker pa na dan prespi po 20 ur, bi se potovanje podaljšalo na celih 144 let.

Kdo je hitrejši? Morska postrv ali svetovni prvak v plavanju? Morska postrv je od najboljšega plavalca hitrejša trikrat, morski pes pa celo šestkrat. Najboljši plavalci namreč dosežejo histrost kvečjemu 8 kilometrov na uro.

Za glavo bucike veliki kos nevtronske zvezde iz vesolja tehta ravno toliko kot trije nebotičniki Empire State Building: 1.000.000 ton...

80th Anniversary of Unification

The region of Prekmurje, the northeasternmost part of Slovenia, celebrated the 80th anniversary of its unification with Slovenia. The unification of Prekmurje with Slovenia, more precisely with the then Kingdom of Serbs, Croats and Slovenians followed the Paris Conference, whose Supreme Council authorised the Kingdom on 1 August 1919 to occupy Prekmurje as far as the area with the left tributaries of the river Mura extends.

HRANILNICA IN POSOJILNICA SLOVENIA PARISHES CREDIT UNION

725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7

Tel. (416) 255-1742

618 Manning Ave., Toronto, ON M6G 2V9

Tel. (416) 531-8475

Delawana Dr., Hamilton

Tel. (905) 578-7511

Vse bančne usluge nudimo po najugodnejših pogojih.
Brezplačne potovalne čeke in mednarodna denarna nakazila.

pisma bralcev

Spoštovano uredništvo!

Veseli me, da ste me povabili k sodelovanju v Glasilu kanadskih Slovencev.

Resnici na ljubo pa vam moram povedati, da iz mojih izkušenj vis à vis "Glasila" nimam točne slike, kateri glas Slovencev v Kanadi "Glasilo" zastopa. V začetku sem bil prepričan, da naj bi bilo glasilo vseh Slovencev v Kanadi, torej sredinski list. Uredništvo je v začetku objavilo nekaj mojih člankov, tudi o predvojnem sokolstvu, katerega član sem bil v Ljubljani še izpred vojne in sem kot tak še vedno eden od preživelih in silno redkih Sokolov liberalnega duha. Kasneje, ne vem zakaj, pa "Glasilo" ni objavilo nobenega mojega članka več, čeprav mi je bilo sporočeno, da so vredni objave. Razlog tega poznate sami. V kolikor se bo "Glasilo" v bodoče predstavilo zopet kot sredinski časopis, sem seveda vedno pripravljen na sodelovanje. (Prilagam nekaj svojih prispevkov).

S spoštovanjem in lep pozdrav vsem v uredništvu,

Vladimir Urbanc, Montreal, Quebec

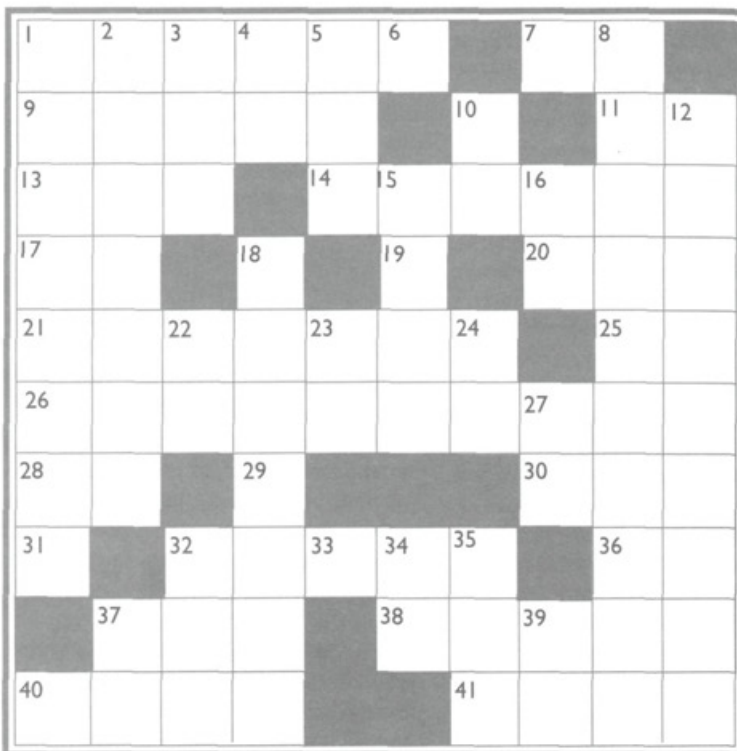
Odgovor uredništva: *Iskreno se vam zahvaljujemo za vse pripombe, ki ste jih navedli v svojem pismu. Sedanji uredniški odbor je sprejel vabilo VSKO (izdajatelja časopisa), da prevzame delo za nadaljnje izhajanje Glasila, v polnem razumevanju, da izhaja časopis za vse Slovence v Kanadi - brez kakršne koli izjeme. Te smeri se hočemo tudi držati, saj je navsezadnje ta nakazana že v samem imenu Vseslovenskega kulturnega odbora. Sodelavce vabimo, da pišejo za svoj časopis o vsem, kar jim leži na srcu, edina izjema naj bodo politične oz. strankarske puščice, ki prav nič ne prispevajo k našemu sožitju v različnosti, ampak nasprotno samo škodujejo našemu skupnemu cilju, ki je kulturno preživetje slovenskih priseljenčev in njih potomcev v naši novi domovini.*

Vaša cenjena članka o bodočnosti slovenskega turizma in o Francetu Prešernu sta nam dobrodošla in bosta, kot pričakujemo, zanimiva za vse bralce "Glasila".

Lep slovenski pozdrav!

Uredniški odbor

križanka • crosswords

Sestavila Martina Skok

Rešitev križanke bo objavljena v prihodnji številki Glasila.

Vodoravno

1. Pomlad v stari slovenščini.
7. Avtomobilska oznaka Nove Gorice.
9. Alkoholna grenčica.
10. Druga črka angleške abecede.
11. Začetnici imena nekdanjega slovenskega zunanjega ministra Thalerja.
12. Naravni material.
14. Velike bele vodne ptice.
17. 23. In 15. črka slovenske abecede.
18. Rimska številka pet.
19. Oznaka v fiziki za volt.
20. Umetnost v latinščini.
21. Odvetnik, zagovornik.
25. Pogojnik če v stari slovenščini.
26. Ena od kmetijskih panog.
28. Osebnostni zaimsek moškega spola, ednina.
29. Okrajšava za vzhod.
30. Del vezenja, spoj z nitko.
31. Oznaka za registrirano blagovno znamko.
32. Sestavina za cigarete.
36. Druga oseba ednine.
37. Naravno sladilo, proizvod čebel.
38. Kraj južno od Nove Gorice.

Rešitev prej nje križanke: Sonce, sora, rja, vladar, ed, skavti, Āipka, aida, april, sel, orion, re, k, sopara, n, let, t, a, ok ilo, u, voda, caruso, ta.

Navpično

1. Slovenski prirodoslovec in etnolog, Janez Vajkard.
2. God v stari slovenščini
3. Plin
4. Začetnici nekdanjega predsednika.
5. Grški bog vetrov, Pozejdonov sin.
6. Oznaka za Nemčijo
7. Oznaka za gram
8. Ozdravljenje
10. Začetnici znane francoske igralk, enaki črki
12. Tiskani materiali, tiskano gradivo
15. Ober, član starega ljudstva.
16. 4. in 1. Samoglasnik
22. Vršilec dolžnosti, okrajšava
23. Začetnici priimka in imena junakinje Tolstojevskega romana
24. Oznaka za Trst
27. 20. In 21. črka slovenske abecede
32. Hitro gibanje, atletska disciplina
33. Druga črka angleške abecede
34. Kemijski simbol za amerij
35. Pridelek iz vina ali jabolka, sestavina za pripravo hrane
36. Prva oseba množine, ženskega spola.
39. Grška črka, oznaka za prostornino valja
40. Islamsko sveto mesto.
41. Nočna ptica, ujeta, simbol modrosti.

kulinarika

PRAVILNA PREHRANA

Pravilna prehrana je prava pot do življenske moči in zdravja. Zato mora biti kolikor se da pestra in raznolika, vsebovati bi morala določeno razmerje med beljakovinami, maščobami, ogljikovimi hidrati, vitamini ter rudninskimi snovmi.

Okusi, arome in zapeljivost kuhinje-zakaj bi se jim morali odpovedovati, če lahko z uravnovešeno, zdravo prehrano zagotovimo dobro počutje in kulinarične užitke hkrati?

Ogljikovi hidrati so organske snovi, ki so zelo razširjene v naravi, predvsem v rastlinah. Njihova vloga je v tem, da dajejo organizmu energijo za hitro porabo. Predstavniki ogljikovih hidratov je predvsem škrob, ki ga je največ v žitnih izdelkih in žitih, v zelenjavi-gomoljih, kot npr. krompir.

Beljakovine so drug nujen sestavni del človekove prehrane, saj vsebujejo aminokislino, ki so nujno potrebne za nastanek in rast tkiv. Glede na njihov izvor jih delimo na živalske in rastlinske beljakovine. Živalske beljakovine so najboljše dobaviteljice energije, vendar jih moramo uživati previdno, da preprečimo čezmerno kopičenje snovi, ki se težko izločijo, in s tem kopičenje maščobe ali čezmerno nastajanje odpadnih snovi. Rastlinske beljakovine pa imajo nižjo biološko vrednost, zaradi česar jih lahko kombiniramo z drugimi živili, ki jih dopolnjujejo in ki jim povečujejo energijsko vrednost, ne da bi povzročala kopičenja. To velja za kombinacijo testenin ali riža s sočivjem ali žit z mlečnimi izdelki.

Maščobe so vir energije organizma, saj sodelujejo pri vzdrževanju celičnih membran in dovajajo vitamine. So živalskega in rastlinskega izvora. Živalskega izvora najdemo v mesu, mleku, sirih, jajcih, rastlinskega izvora pa predvsem v oljih in ribah.

V našo prehrano naj bi vnašali v organizem tudi vitamine in rudninske snovi, ki so prav tako nujne za življenje in za številne življenske funkcije, od rasti in presnove ter do oblikovanja kosti in zob. Vitamini se ne sintetizirajo v organizmu, ampak jih moramo vnesti vanj s hrano. Veliko vitaminov je v zelenjavi, sadju, mleku, mlečnih izdelkih, ribah, sočivju, mesu in drobovini (jetra, srce, ledvice, možgani).

Izbrala sem tri enostavne recepte dveh priznanih avtorjev. Emilie Valli in Marie Rose Galli, v Sloveniji trenutno zelo popularne. kuharske knjige: ZDRAVA KUHINJA - Pravilna prehrana in prava pot do življenske moči.

Avtorja sta v svoji knjigi receptov razdelila jedi v tri skupine. Testenine in žita. Ribe, meso in jajca. Zelenjava, sadje in sladice. Vsak od teh receptov je lahko kot samostojna jed.

Ješprenjeva mineštra s piščancem

Sestavine: 100g ješprenja, 2 lovorjeva lista, 2 šopka peteršilja, 1 vejica timijana, 1 jušna kocka, 1 piščančje prsi, 1 por, 4 žličke nastrganega parmezana, sol in poper.

Piščančje prsi damo v ponev, prilijemo toliko vode, da so pokrite, dodamo zeleno, por, lovor, peteršilj, timijan in jušno kocko. Posodo postavimo na ogenj in kuhamo zelo počasi približno četrto ure.

Nato juho precedimo, piščančje prsi damo na krožnik. V precejeni juhi skuhamo ješprenj, ki smo ga vsaj šest ur namakali v vodi.

Ko je ješprenj že skuhan, ga približno polovico odvezamo in pretlačimo. Pretlačeno ješprenjevo kašo damo nazaj v ponev k preostalemu ješprenju in dodamo nasekljana piščančja prsa ter skuhamo do konca. Začinimo še z ščepcem rožmarina, majarona in nam priljubljeno začimbo.

Servirano mineštro potresemo z nastrganim parmezanom in popopramo.

Goveja pečenka s pomarančami

Sestavine: 1 kg govejega fileja, 1 čebula, 2 stebli stebelne zelene, 4 pomaranče, 2 žlici olivnega olja, sol in poper

Meso obrišemo s čisto kuhinjsko krpo. Nato ga povežemo s primerno tanko vrvice in popečemo na vročem olju skupaj z drobno sesekljano čebulo, zeleno in rumeno lupino dveh pomaranč.

Z lopatico obračamo meso, da je enakomerno pečeno z vseh strani, nato ga prelijemo s pomarančnim sokom, ki smo ga razredčili z enako količino vroče vode. Meso še osolimo in popopramo, nato pa damo v segreto pečico ter počasi pečemo pri srednji temperaturi uro in pol.

Pečeno meso malo ohladimo, nato odstranimo vrvice in meso narežemo na rezine. Rezine preložimo na pladenj in jih polijemo z zelo vročo pečenkinjo omako.

Solata v pečici

Sestavine: 2 glavi rimske solate ali endivije, 4-6 krompirjev, 2 veliki čebuli, 3 žlice olivnega olja, 2 jajci, 150 g poltrdega sira, 1 kozarec mleka, 5 velikih žlic kisle smetane, 1 žlica moke, sol, poper, rožmarin.

Olupimo krompir, ga operemo in narežemo na kolobarje.

Plast krompirja naložimo na dno rahlo premaščene pekača. Nanjo razdelimo polovico solate, ki smo jo prej oprali in po dolgem prerezali. Na vrh damo rezine sira, dve žlice kisle smetane in malo začimbo.

Na solato naložimo drugo plast narezanega krompirja, ki jo pokrijemo s preostalo solato, sirom ter s smetano. Na vrh naložimo še tretjo plast krompirja. Vse skupaj rahlo pritisemo ob dno in prelijemo z mešanico mleka, smetane, moke, soli, popra in rožmarina.

Pekač postavimo za 45 minut v pečico, segreto na 200 stopinj Celzija. Jed ponudimo toplo.

M.G.

humor

Mali Peter je s svojimi starši na koncertu znanega čelista. Kmalu se naveliča in reče: "Čuj, očka, ali bomo šli domov, ko bo striček prežagal tisto škatlo?"

"Rad bi zamenjal priimek."

"Kako se pišete?"

"Požar."

"Saj to je vendar čisto lep priimek."

"Vi lahko mislite tako, toda, ko govorim po telefonu in se predstavim 'Tukaj Požar' mi velikokrat odgovorijo: 'Potem pa pokličite gasilce!'"

Besedila za prihodnjo izdajo "GLASILA" sprejemamo do 20. novembra 1999

Mladi Marjan se je odpravil k jasnovidki, ki bere iz kristalne kroglice: "Vidim, da ste oče dveh otrok."

"Tako vi mislite, jaz sem oče treh!"

"Tako mislite vi," mu odgovori jasnovidka.

"Pravijo, da si ženo naučil kartati?"

"Res je, in to uspešno. V dveh urah mi je uspelo dobiti nazaj pol moje plače."

Pacient zdravniku: "Ali mislite, da sem alkoholik?"

"Takole vam povem: Če bi bil steklenica viskija, ne bi bil rad z vami sam v sobi."

"Tožiteljci ste obljubili poroko in potem besedo prelomili. Zakaj?"

"Gospod sodnik, vprašal sem jo, če sem njen prvi. Pa mi je prisegla pri svojih otrocih, da sem."

"Mama, ali bom lahko gangster, ko bom velik?"

"Lahko, če boš priden."

GREEN ACRES MOTEL

1303 Lakeshore Rd. E.
Mississauga, ON
L5E 1G5
Tel: (905) 278-6910

West Side Toronto
Adjacent to Downtown Toronto
Via Expressways

FAMILY MEAT & DELICATESSEN

Na razpolago imamo vse vrste domačih izdelkov, prekajeno meso, po naročilu odojčke, pečene na ražnju.

Za najboljšo postrežbo sta na voljo:
Mary ali Richard

278 Brown's Line
Toronto, ON, M8W 3T5
416 255-1098

WHIZ - A - TOP LINEN

OWNED AND OPERATED BY THE
GRBAVAC FAMILY
LINENS FOR ALL OCCASIONS. LARGE
VARIETY OF COLOURS.
LET US HELP MAKE YOUR EVENT
COMPLETE.
142 STAPELTON AVE.
HAMILTON, ON. L8H 3N8

TEL: 905 545 1316
FAX: 905 545 7869
WATS 1-800-263-8623

Anthony Klemencic
B.Sc., LL.B.

SLOVENSKI ODVETNIK

Tel: (416) 251-5281
Fax: (416) 251-0029

332 Browns Line
Toronto, M8W 3W2

ROCKWOOD OPTICAL

owner:

MARJAN MOZETIČ

- Eye Examinations Arranged
- Laboratory on Premises
- Lenses Duplicated
- Prompt Service
- Repairs

Rockwood Mall
4141 Dixie Road, Missisagua
Tel: 625 6444

Miro or Peter Rak
will be happy to discuss
with you all the
characteristics of Diamonds and
other precious stones.

Alderwood Plaza
857 Browns Line
Etobicoke, ON, M8W 3V7
Phone: (416) 255-4429

SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA

JANEZA E. KREKA

747 Brown's Line
Etobicoke, ON, M6W 3V7
Tel. (416) 252-6527
636 Euclid Ave. Toronto
ON. M6G 2V9

Vse bančne usluge nudimo pod
izredno konkurenčnimi pogoji.

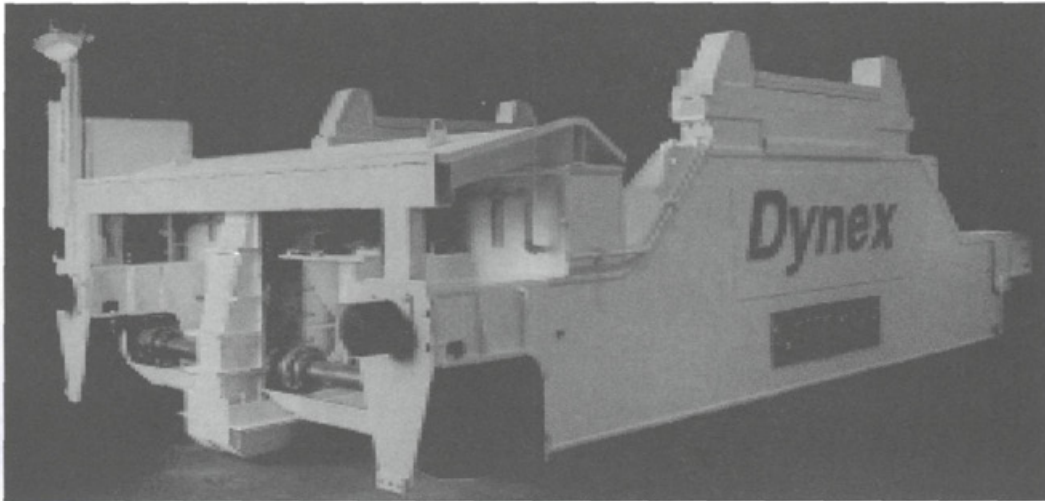
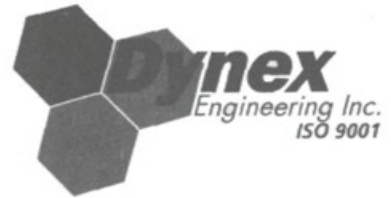
Titan

2300 Forbes Street, Whitby, Ontario Canada L1N 8M3

Tel: 905 721 1200 Fax: 905 721 1204

Website: <http://www.dynexeng.com>

Email: pkoslik@dynexeng.com

Turnkey Steel Mill Equipment

**MIHAEL
ACTION**
INTERNATIONAL

MEC
GROUP
LIMITED

Condu Electric

Industrial, Commercial & Institutional

MIHAEL LUZAR

TEL: 416-255-5920 FAX 416-255-5983

E-MAIL: MECGROUP@INTERLOG.COM

REPRESENTING ALL RHEEM PRODUCTS
IN SLOVENIA AND REPUBLICS OF
FORMER JUGOSLAVIA WE PROVIDE
DESIGN AND INSTALLATION OF ALL
TYPES AND SIZES OF HVAC SYSTEMS -
INDUSTRIAL / RESIDENTIAL / COMMER-
CIAL / INSTITUTIONAL / SPECIALIZED
FACILITIES - EQUIPMENT AND INSTAL-
LATION CAN BE PURCHASED AND
ARRANGED FROM CANADA

John Recel
EI5513

105 Riverhead Drive
Etobicoke, Ontario
M9W 4H1

Tel: 416 741 7374
Fax: 416 741 7372
Pager: 416 331 3641

GRADBENO PODJETJE JOE KASTELIC LIMITED

**KVALITETA,
KI JI VSEKAKOR
LAHKO ZAUPATE**

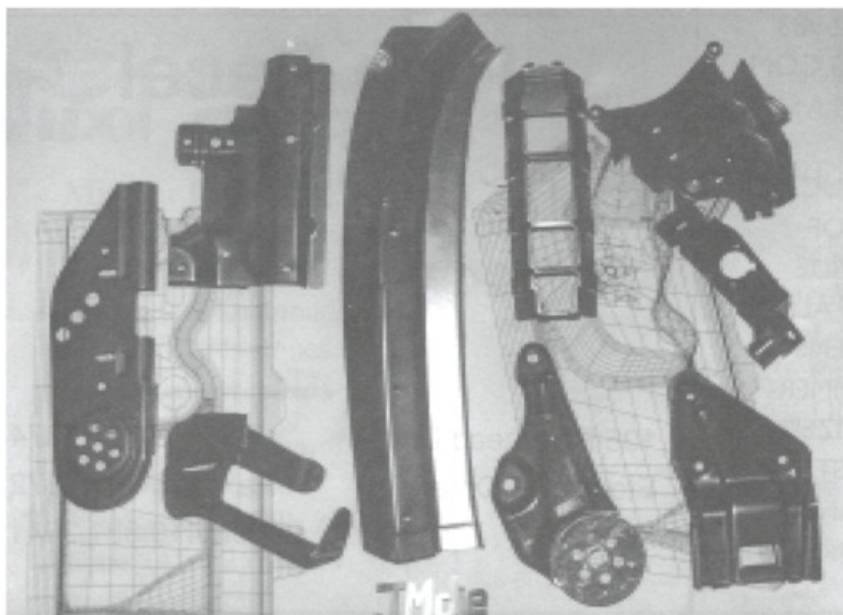
Tel: (416) 255-2085
Home: (905) 2715538
770 Browns Line
Toronto, Ont. M8W 3W2

J.M. DIE Limited
909 Pantera Drive
Mississauga, Ontario
L4W 2R9

Tel: 905 625 9571
Fax: 905 625 2855

CUSTOM MANUFACTURES OF METAL STAMPING DIES

Complete engineering design and manufacturing for metal parts and tooling

Fully computerized technologically advanced CAD, CAM and CNC machinery

Production machinery up to 500 tons and 72x120" capacity

President: Joe Skof

TGM

TOP GRADE MOLDS

Complete Injection Mold Design
and Manufacturing Services

Toronto

Hamilton, Kitchener, Niagara

10. oktober
Slovensko letovipiče, Vinska trgatev, Zahvalni dan

23. oktober
Folklorna skupina Nagelj, 40. obletnica

24. oktober
Gospodarska zbornica, Razstava

30. oktober
Vseslovenski kulturni odbor, Radijski banket

6. november
Dom Lipa, Banket

13. november
Večerni zvon, Banket

20. november
S.H.& A.C., Lovski banket
Holiday Gardens, Banket

27. november
Simon Gregorčič, Banket

28. november
Kreditna zadruga Slovenija
Občni zbor

31. december
Župnija Brezmadežne, Silvestrovanje
Holiday Gardens, Silvestrovanje
S.H.&A.C., Silvestrovanje v Allistonu

9., 10. 11. in 16. oktober
Sava, Kitchener, Oktoberfest

16. oktober
Lipa Park, St. Catharines, Članski banket,
Bled, Beamsville, Vinska trgatev, koncert pevskega zbora
"Viva" iz Brežic

13. november
Župnija Sv. Gregorja, Martinovanje
Sava, Kitchener, Martinovanje
Lipa Park, St. Catharines, Martinovanje

20. november
Bled, Beamsville, Lovski banket

27. november
Slovenski park, 35. obletnica

5. december
Župnijsko kulturno društvo, Miklavževanje
Lipa Park, St. Catharines, Miklavževanje
Triglav, London, Miklavževanje

12. december
Bled, Beamsville, Božičnica

31. december
Lipa Park, St. Catharines, Silvestrovanje
Sava, Kitchener, Silvestrovanje
Bled, Beamsville, Silvestrovanje
Župnija Sv. Gregorja, Silvestrovanje

Zobni zdravnik

Dr. A. P. Kačnik

Rosedale Medical Centre,
600 Sherbourne St., Suite 401
(Bloor-Sherbourne subway)
Toronto, ON, M4X 1W4

Tel: 416.922.1161

ROCK GARDEN CAFÉ

Owner: BORIS MOZETIC

760 Brant Street
Burlington, Ont.
905 / 632-8465

P. I. CONSTRUCTION

Ivan Pezdirec

General Renovation
Commercial and Residential
Lating Drywall
Acosting Ceiling Tiles

Pager: (416)600-2909
Fax: (905) 625-2990

1139 Talka Cr. Mississauga ON, L5C 1B1